

TÖRTÉNELMÜNK KÖZPONTI TITKAI

6.

TÍZEZER ÉVI KÜZDELEM HAZÁNK
MEGMARADÁSÁÉRT?

„Sajnos, hogy elzárják a sasokat
S héják és kányák szabadon rabolnak.”
(Shakespeare 1592 k./1985, 14.)

„Nincs kegyetlenebb zsarnokság,
mint az, amelyik a törvények nevében,
a jog színeiben cselekszik;
amelyik éppen azokkal az eszközökkel
végez áldozataival,
amelyek megmentésüket kellene szolgálják.”
(Montesquieu 1734/1975, 128.)

Székelyudvarhelyen a Csonkaváron,
melyet 1563-ban János Zsigmond
erdélyi fejedelem építtetett,
kőbe vésett felségjelvények.
pajzson kettőskereszt,
négy égtájsáv
és Nap, Hold kíséretében
még a 19. sz. vége felé is
verses felirat hirdette:
*„Mert hogy mily káros idegen fejedelem hatalma,
a téged sújtott csapásokból megtanulhattad.”*
(Jakab - Szádeczky 1901, 265.)

1.) EGY ÚJ GESTA HUNGARORUM KÖRVONALAI

Tízezer éven át küzdöttek a szkítamagyar népek Kárpát-medencei hazájuk megtartásáért és visszavívásáért. Ez a fogalom - *tízezer év* - álljon hát munkánk legelején. Tízezer évekre megy vissza a magyar őstörténelem.

Anonymus agyontámadott-rágalmazott, korát messze meghaladó remekművében, a *Gesta Hungarorum*ban megkapó tömörséggel, mélyreszántóan foglalta össze az árpádi bejövétel eseményeit. Középkori krónikáinknak ez a legkiválóbbja még ma is titkokat rejt, és titkokat közvetít. Mégis ma már, közel ezer évvel nagyszerű művének megírása után időszerű egy új *Gesta Hungarorum* elkészítése és közrebocsátása (l. Grandpierre K. 1998), amely részint éppen az anonymusi műre alapozva mélyebbre hatol vissza az időben, és tízezer év magyar őstörténetét foglalja kereteibe, beleértve a 896. évi árpádi hadműveleteket is, amelynek mélyebb feltárásához és összefoglalásához új lehetőségeket és távlatokat nyitott az idő.

Tízezer év vagy éppen tízezer évek magyar őstörténete. Lehetséges ez, szükségszerű ez, törvényszerűen bizonyítható ez? Az igazság, a történelmi valóság feltárása mindenkor szükségszerű. Ők azt mondják: ezer év. Mi azt mondjuk: tízezer év. Igaz, el kell ismernünk: óriási idő az ezer vagy ezeregyszáz év. Sok európai állam nem tekinthet vissza ilyen tekintélyes múltra. Ezer évi építés vagy romlás, rombolás, ezer évi küzdelem

s elernyedés, ezer évi megmaradás, felfelé törés vagy bukdosás és zuhanás. Emberöltők emberöltőkre, nemzedékek nemzedékre, vér a vére, csaták csaták után, vad táj megművelése, városfeltornyozás és városletaroltatás ezerszáz éven át. Nagy idő az ezer esztendő. De távolról sem minden. Lehet sok is, kevés is. Attól függ, mire és kire mérik? Akinek tízéből kilencet elragadnak, azt csontjáig kifosztották.

Megalkuvás, hunyászkodás s önfeladás dívik. Korunk vezérürüi kialakították a megalkuvás művészetét. „A politika a kompromisszumok művészete” (Antall József). E valóságos hitelvvé emelt torz, bűnös, öngazoló magatartásnak éppen fordítottja a valóság: a politika a kompromisszumok elkerülésének művészete. A „kompromisszumok művészete” - a mindent feladás művészete.

Agyonlapított történelem a miénk, elföldelt, lefejezett, felnégyelt történelem. Nemcsak ősi hazánkat, nemzetünket darabolták fel, de történelmünket, eszméletünket, nemzettudatunkat is. Égrabló ködök alatt hever a magyar világ. Őstörténetünk egészét megtagadták, ősapáinkat a múlttagadás bitójára vonták, s emléküket is törölték (s aki múltunk tagadja - jövőnket rabolja meg). Múltunk torzsáján élünk. Hazugságködözésben botorkálunk. Útjelző tábláinkat hamisakkal cserélték ki. Óriási homályfoltok húzódnak mindenfelé. Vakfoltok. Mesterségesen készült szürkehályog a nemzet tekintetén. Védvárunk köddel elárasztva, kapui kitérve, őrszemei álomba bódítva, csapatostul özönlik az ellenség, s arra, aki riad, s fennen kiált, arra „feszítsd meg!”-et gajdolnak.

Kiáltani kell mégis. Az ezer évvel szemben tízezer évet kiáltunk.

Teljesen tisztában vagyunk vele: aki ezer évet mond, azt megfontoltnak, bölcsnek s mértéktartónak nyilvánítják, még akkor is, ha tízből kilencet megtagad. Márpedig, aki a tudomány eredeti eszméit feladó modern történetírás fellegvárában fészkel, megteheti - meg is teszi -, hogy ami bizonyos, még azt is megtagadja.

Aki pedig többet merészel említeni a mesterségesen szűk keretek közé szorított látzat-valóságnál, arra kész az ítélet: fantazmagóriás képzelgő, délibábhajkurászó, futóbolond. S élve eltemetik: agyonhallgatják. Mert ellentmond a „magas tudománynak”, a konokul tudománytalan ellen-történettudománynak, amely, legalábbis önértékelése szerint, csalhatatlan, akár a pápa, minden állítása kétségbevonhatatlan és nem téved soha. Soha, mondja, de tegyük hozzá: olykor, olykor előfordul. Soha, mondja önmagáról, de ahogy közelebből, mélyebben megvizsgáljuk, rájövünk: gyakran, minduntalan. Következétesen. S mindenkor tudományellenesen és magyarellenesen. Ha valaki így bicegne, vállával minden lépésnél kétoldalt a földet verné.

Hogy állunk hát a tízezer évvel? Nézzünk szembe könyörtelenül a valósággal: elképzelhető, hogy nem ezer, de tízezer? Netán többtízezer vagy százezer? Ki merészelhetné felelőtlenül, kellő alapok híján elibénk festeni tíz(valahány)ezer év szédítő távlatait, megtízszerezni (vagy éppen százszorozni) ittlétünk tényét, s visszavinni honosságunkat, létünket tíz évszázad szűk köréből mondjuk a vízözönig vagy még annál is tovább, a jégkorszakokig vagy még tovább, kimondván, hogy régi, ősrégi nép a magyar, a világ legősibb népeinek egyike.

Meg kell hagyni: a földkerekség számos népe viszi vissza sokezer évre eredetét. Többezerezes ősmúltról szólnak az egyiptomiak, indiaiak szent iratai. Kínai írástudók kerek negyvenezer évre teszik kultúrájuk eredetét. Harmincezer éve élnek, hitük szerint, mai nyugat-európai területükön a baszkok. Újabb kutatások harminc-negyvenezer évre teszik Amerika őslakóinak ottani létét. Tízezer-tizenkétezer évvel számolnak a kurdok is. Mezopotámia népeinek emlékei ugyancsak hat-nyolc-tízezeréves múlttól regélnek.

Meggyőződésükért mégsem éri gáncs őket, senki sem pocskolja, kárhoztatja, vádolja őket ezért.

A magyarnak azonban ez szigorúan tilos. A magyarról nem szabad semmi kedvezőt mondani, semmi jót. Legfőképpen pedig tilos kimondani az igazat, ha az mellette szól. Mégis kimondjuk: tízezer évek óta él nemzet e hazán. Mégpedig nem azért, miként rá-galmazóink állítják, mintha versenyre akarnánk kelni a hazugokkal, a történelem-hamisítókkal, hanem éppen ellenük. Fel kell mutatni végre a történelmi igazságot. Nem képzelgés kell, de tények, történelmi tények hiteles vallomása, bizonyítékok, bizonyítás. A hamisítások csak ideig-óráig tarthatók fenn. Így üzeni az idő ellen-historikusainknak: Uraim! Az önök órája lejárt! Mert íme, szétszakadnak a történelmünket borító sötét fátylak.

A magyar nép története nem Árpáddal kezdődik, még kevésbé Szent Istvánnal. Pontosabb, ha azt mondjuk, közvetlenül a vízözön után Nimróddal, aki „nagy vadász vala az Úr előtt”, és fiaival, Magorral és Hunorral. Mi több, kemény bizonyítékok alapján még egy óriási, felmérhetetlen időtávlatú lépcsővel tovább mehetünk vissza az időben: egészen az Aranykorig, az emberiség őskoráig. Mert valójában Nimróddal, Magorral és Hunorral nem a magyarok története kezdődik, hanem az eseményeknek az az ámulatos, világviszonylatban egyedülálló láncolata, amit az őshaza visszaszerzésére irányuló, hősköltevénybe illő küzdelmek soraként őrzött meg össznépi emlékezetünk, történelmi és mondai hagyományvilágunk.

A hazaszeretnek, a szülőhazához való nemes, önfelédelt ragaszkodásnak olyan mágiikus eseménysora ez, amely *túlmutat az adott nép, a magyar nép keretein és méltó rá, hogy az emberi hazaszeretet egyetemes eposzaként tartsa számon az emberiség történelmi emlékezete.*

2.) NYOMAVESZETT ÓSEINK

De térjünk vissza a tízezer évhez. Haladjunk fokról fokra. Jó ideje hatalmi nyomással, taroló erővel szélteben terjesztett nézet (amely a kizárólagosság igényével, hatalmi hírveréssel mindmáig fennen tartja magát - politikai fórumok, tudományos intézetek, sajtó, médiák: közfélretájékoztatás), miszerint 896-ban honfoglalás történt, s a magyarok 896-ban Árpáddal jöttek be Magyarországra. Jöttek? Nem ezt a kifejezést alkalmazzák. Vandáulul berontottak, rátörtek fegyveresen a Kárpát-medencében - a pánszláv történelemhamisítás szerint - békésen itt éledgelő szláv népekre. Barbár, vad hordaként rájuk törtek. Leverték, leigázták őket, fegyvereik erejével rájuk települtek. Majd beolvasztották őket, úgy, hogy nyomuk se maradt, mintha soha nem is voltak volna. Úgy ám, bizony. Azelőtt híre sem volt, hirdetik, sehol a magyarnak, legkevesbé itt Magyarországon. (A székelyekről, pannonokról meg a többi itt élt szkítamagyar népek sorsáról még Jehova közbenjárására sem volnának hajlandók tudomást venni eme bársonyszékkoptató, szemellenzőjüket készségesen viselő és ezekhez körömszakadtáig ragaszkodó urak.)

Ezer éve toppant a világra minden előzmény nélkül - mondják - a magyar nép, valahogy úgy, ahogy a szikra kipattant Minerva homlokából, ahogy a gomba kinő eső után a földből. Az ezer évvel a tízezer évet tagadják meg, lefejezik teljes őstörténetünket és nyomtalanítják őseinket, méltatlan feledésbe döntve dicső küzdelmeiket.

Miért hát e megrögzött, konok és oktalan tagadás? Kinek érdekében teszik? Kit szolgálnak vele? Volt vala tehát, mondják, írd és mondd, egyetlen „honfoglalás”. Se több, se kevesebb. Egy ujjon ki lehet számolni. Eddig mennek. Mert ennél tovább már nem mehet a lefogyatás. Nagy uraim, de hátha mégis? Ki merjük jelenteni, felelősségünk teljes tudatában, miszerint:

3.) NEM VOLT EGYETLEN HONFOGLALÁS SEM!

- Mert egy „maroknyi nép” (Széchenyi) által végrehajtott honfoglalás, fegyveres hódítás a Kárpát-medencében élők tömegeivel szemben nem más, Szabó Dezső kedvenc szavával élve, mint „sült őrület”, magyarul: valószerűtlen képtelenség.
- Mert az úgynevezett honfoglalásról régi történetírásunkban, középkori krónikáinkban soha sehol egy szó sem esik, ilyesmiről említés sem történik.
- Ennek egyszerű oka, hogy maguknak az árpádiaknak - és középkori krónikáinknak - sejtelmük sem volt a „honfoglalás”-nak még a fogalmáról sem.
- Ennek egyszerű oka pedig az, hogy a honfoglalás fogalmát kerek ezer évvel később, ezer évvel az árpádi bejövetel után találták ki: a múlt század első felében, a nyelvújítás során eszelték ki minden egyéb hon-nal kapcsolatos szóösszetételünkkel (honfi, honleány, honáruló stb.) egyetemben, és a szabadságharc leverése után, a Bach-korban és azt követően terjesztették el gőzerővel a magyarirtó kormányzatok áruló bértollnokai és áltudósai (részletesebben l. Grandpierre K. 2005).

Honfoglalás, s ráadásul egyetlen honfoglalás! Lépünk egy kissé tovább!

- Innen visszaugorva, középkori krónikáink nyomvonalát követve, még egy „honfoglalás” kerül elő: a 373. évi hunmagyar visszajövetel.
- Némileg figyelmes vizsgálatra fény derül a harmadikra is, az avarok vezette honvisszavételre (566).
- Hamarosan követi ezt a negyedik is, a griffes-indás avaroknak a 674. évben lezajlott beköltözése. (E két utóbbi honvisszavételt középkori krónikásaink annyira egyértelműen magyarnak tartották, hogy meg sem nevezik, meg sem említik az avarokat. Kézai Simon mester pedig egyszerűen a 700-as évszámot tünteti fel a magyarok bejövetele időpontjának (Kézai 1283 k./1984, 120.).

Továbbhaladva visszafelé, további visszajövetelek sora ködlik fel, de az adatirtás és adatpusztulás folytán hiányokba, nehézségekbe ütközünk. Újjonnan előkerült ősgesztánk, a Tárih-i Üngürüsz segítségével azonban mégis Nimród fia Hunor vízözönt követő honvisszavívásáig sikerül tovább tágítani a sort.

- Tanulmányunkban (Grandpierre K. 1979) az agatirszek (agatörzsek) és szarmaták beölelésével hétre emeltük a honvisszavételek számát, szerényen megjegyezve, hogy a honvisszavívásoknak ez a hetes sora még kiegészítésre szorul, mivel még mindig erősen hiányos. Azóta tovább tágult a kör.

Mindebből talán az is kiviláglik, miszerint:

4.) SÚLYOS KÁROKAT OKOZ A „HONFOGLALÁS” TÖRTÉNELEMHAMISÍTÁSSAL FELÉRŐ HANGOZTATÁSA

Mert akaratlanul is azt állítjuk ezáltal:

1. Erőszakkal ragadtuk el más népektől hazánk területét, területrablóként, fegyveres agresszorokként kívülről törtünk be a Kárpát-medencébe.
2. Erőszakkal települtünk rá az itt élő szláv lakosságra.
3. Beolvasztottuk őket. Ennek álbizonyossága: az állítólag itt élt szlávoknak jószerivel nyoma sincs - nyoma se volt soha!
4. Idegenek, jövevények, betolakodók vagyunk saját hazánkban.
5. Bitoroljuk hazánk területét.
6. Közvetve azt is állítjuk ezen a módon, hogy bizonyos más népek - szlávok (szlovének), vlachok - már a magyarok előtt is itt éltek hazánkban: vagyis a történettorzítás révén kincstári historikusaink kezére játszanak a történelemlhamisítóknak.
7. Összefoglalva: közvetett formában bár, de lényegében ugyanazt hangoztatják, amit ellenségeink, ősi felségterületeink elorzói.

A honvisszavételek ténye ezzel szemben azt tanúsítja, arra figyelmeztet, hogy az agresszió, bármilyen formában történjék is, nyíltan vagy alattomban, fegyveresen vagy lopva, megtévesztés útján, nem lehet végérvényes. Szabad népek leigázása a történelemben nem törvényszerű s nem visszafordíthatatlan jelenség, más népek felségterületeinek végleges elragadása csak a legritkább esetben sikerülhet.

5.) A VÍZÖZÖN UTÁNI ELSŐ HAZAVESZTÉS ÉS ELSŐ HONVISSZAVÉTEL

Számos történeti munkánkban érintettük már Nimród fiának, Hunornak történetét, szükségszerűen, mivel mai tudásunk szerint őstörténetünknek e sarkalatos mozzanattal kezdődik a magyar honvisszaszerzések sora. A kutatás előrehaladásának ütemében elkerülhetetlen, hogy újabb meg újabb tények, háttérrészletek előkerülésével mindújra visszatérjünk rá.

Őstörténetünknek ezt a páratlan értékű adatát Törökországban fennmaradt kétségtelen hitelű ősgesztánk, a régi magyarból latinba átmentett, latinból törökbe átültetett és magyarba Blaskovics József által csak legújabbban visszafordított *Tárik-i Üngürüs* ősgesztája őrizte meg. Az az őskrónika, amelyről a magyarság ezer éven át semmit sem tudott (Részletes ismertetését l. az Aranykincsek hulltak a Hargitára c. munkánkban, Grandpierre K. 1990).

Tízezer éve az emberiségre sújtó természeti csapásokkal, drámai éghajlatváltozással s Atlantisz elsüllyedésével járó természeti kataklizmát, a jégkorszak elmúltát, illetve a vízözön s a Bábeli torony építését közvetlenül követően Nimród fia Hunor vezetésével, égi elrendelésre már magyar honvisszavételre kerül sor.

Elképesztő tényadata ez egy ősnép tragédiasorozatának és összülőföldje megtartásáért vívott tízezer éves küzdelmének. A kellő megértés biztosítására, ha utalásszerűen és érintőlegesen is, fel kell idéznünk jelzett munkánk alapján a történetek főbb mozzanatait:

- A. Nimród, a nagy vadász felvezeti fiait, Magort és Hunort arra a helyre, ahol a természetfölötti erők küldötte, a *csodálatos vad* nemsokára meg fog jelenni.

- B. A mágikus képes beszéd alapján íródott történet a jelképek nyelvén szól hozzánk. Nimród, a természetfölötti hatalmakkal kapcsolatban álló félisteni lény, az *atya*, az *előd*, azért vezeti az *utódait*, Magort és Hunort a jelzett helyre, hogy az égi látomány révén, amelynek megjelenéséről ő maga eleve tud, mintegy megszabja sorsuk irányát.
- C. A csodálatos vad nem földi lény, hanem a Világmindenség képmása, megtestesülése. Az őstestvérpár színe előtti felbukkanása a Világegyetem akaratát tudatja megjelenésének pusztá ténye által a fiúkkal, nevezetesen azt, hogy készüljenek fel hivatásukra és szervezzenek hadat a Kárpát-medencében (Pannóniában) élő üngürüsz nép megsegítésére.
- D. A fiúk megértik a jeladást, Hunor azonban (akire ezúttal a gyakorlati megvalósítás hárul) a mindennapi élet nyomására késlekedik a feladat végrehajtásával és Adzsem (Perzsia) padisahjával részt vesz holmi helyi csetepatében, ezért „támadás” éri, azaz az égiek büntető csapása.
- E. Hunor megérti a figyelmeztetést és immár késedelem nélkül visszatér seregével Pannóniába, a „vele azonos nyelven beszélő” üngürüsz (hungarus, azaz magyar) néphez.

Ennyit mond az ősgeszta, teljesen nyitva hagyván a kérdést: mi történt időközben otthon? Miért rendelték el az Égiek az őshazába való visszatérést? S miért intették-büntették meg Hunort, mikor késedelmeskedett? Nyilvánvaló: valami nagy baj, elferdülés, elfajulás következett be a teremtésben, valamilyen szent, az egész kozmikus világra kiható, a történeti-erkölcsi világrendet csorbító elvetemedésről van szó, amit haladéktalanul, mindenáron helyre kell állítani. Bajba került az őshaza, az otthoniak létét, szabadságát veszély fenyegette. Az üngürüsz (magyar) nép segítségre szorult. Bekövetkezett az emberiség ősidők óta egyhelyben lakó ősnépének első hazavesztése, s a természetfölötti kozmikus erők tudják, hogy ebbe belerendül a földi világrend, az egész emberi világ, mert bekövetkezett a „kizökken az idő” kárhozata (Shakespeare), és kifordul rendjéből az emberi történelem.

Az üngürüsz/magyar népre sújtó bajt, veszedelmet haladéktalanul el kell hárítani! A természetfölötti erők akarata ez. S megjelenik Magornak és Hunornak, Nimród király fiainak a *csodálatos vad*, homlokán a Nappal, Holddal, oldalán a csillagokkal, a kozmikus világ képében az egész kozmikus világgal.

Történeti és mondai hagyományok alapján kétségkívül megállapítható:

- Az üngürüsz-hungarus, azaz a magyar nép már ezt megelőzően, a vízözön előtti korban, a vízözönnél mérhetetlenül korábban itt élt a Kárpát-medencében.
- Ugyanerre - a magyar nép ősvoltára, őshonosságára - kell következtetnünk a Föld benépesítésének bibliai ősmondájából is.
- Meghökkenítő tényadat, hogy a magyarság már ekkor - a vízözön korában - két részre tagolódik, egy belső és egy külső ágra, s kétfelől vívja, két területen, létéért való harcát.
- De elkerülhetetlenül következik fentiekből az is, hogy hazánk letagadhatatlanul az üngürüsz-hungarus-magyar nép összülőföldje, ős szülőhazája, méghozzá felmérhetetlenül régesrégii idők óta, s ennek okán fennállása, épségben való fennmaradása egyik elemi tartozéka a történelmi világrendnek.
- Ezért lépnek közbe az Égi hatalmak a magyar őshaza sértetlenségéért, függetlenségének és szabadságának helyreállításáért.

- Mert az őshazával, illetve népével valamilyen ismeretlen baj történt, minden jel arra utal, hogy idegen hadak törtek rá és - már ekkor! - hazavesztés következett be. Hazavesztés tízezer évvel ezelőtt!
- Ezért rendeli el az Ég, a kozmikus csillagvilág képviselőjében megjelenő csodálatos vad által Hunor és hadseregének haladéktalan visszatérését.
- Mert ebben az időben - közvetlenül a vízözönt követő években - nem csupán hazavesztés történik, de bekövetkezik a honvisszavétel is. Tényleges történelmi adatokra épülő jelenlegi tudásunk szerint ekkor zajlik le, Nimród fia Hunor vezetésével az első honvisszavétel.

Vizsgálódásainknak természetesen óhatatlanul ki kell terjednie arra, mi ment végbe Hunor küldetését megelőzően a Kárpát-medencében, s miféle történelmi fejlemények okozhatták az üngürüs nép ezt követően sorozatosan bekövetkező bajbakerüléseit?

Egyidejűleg, különös ellentétként vetődik fel a kérdés: miként lehetséges, hogy szkítamagyar nép - mert ideje már nevével neveznünk magunkat -, az őskori-óskori világtörténelem leghatalmasabb - sőt a Biblia tanúsága szerint - egyetlen ősnépe időről időre elveszti hazáját, s csupán külső egységei révén tudja visszaszerezni azt?

E rejtély felderítéséhez az idők mélyére kell visszamennünk, olyan talányaihoz, eseményeihez nyúlva az emberiség őskézdeteinek, mik irdatlan romkként hevernek az emléktelenség és a hazug mellébeszélés ködében, akár az óceán mélyén Atlantisz romjai.

6.) A NÉPEK ANYJA

Bél Mátyás, európai hírű magyar tudós (1684-1749), a Hellenistica második részének második fejezetét idézve, érdekes adatokat közöl a szkítamagyarok régiségéről: „Szinte egyetlen nép sincs Európában és Ázsiában, mely ne északról áramlott volna ki; innen jöttek azon népek leszármazottai, akik Európa és Ázsia legtöbb részén laktak. Szkíta tehát az, amely észak felé majdnem minden népet nyelvvel együtt kibocsátott magából. Mivel pedig a szkíták területe óriási kiterjedésű volt, és messze elnyúlt délkelet és dél-nyugat irányába, a népeket innen Európába, onnan Ázsiába taszította ki magából.

Mínt hogy azonban a Szkítiából kiáramló népek, ahogyan az évek folyamán elfajzottak ősi szokásaiktól, úgy változtatták nevüket is és kaptak más elnevezéseket, őseinken pedig ezzel ellentétben a szkíta nevezet nagyon sokáig megmaradt, míg végül aztán őket is először hun, majd avar és hun-avar, utoljára pedig magyar néven ismerte meg Európa, ezért nem keverednek bűnbe a magyar dolgokkal foglalkozó írók, amikor az ékes szkíta nevezetet - ha csakugyan az - népük számára védelmükbe veszik.” (Bél 1718/1984, 128-129.).

Míndez tökéletesen egybevág az ókori kútforrások adataival, így a Xenophón-éval is, aki szerint Európát és Ázsiát a szkíták uralják (Xenophon cca. i.e. 371. után/1897, 14.). Még a hunokkal szemben végletesen elfogult római historikus Ammianus Marcellinus is a következőket írja: „Egyiptom népe valamennyi közt a legrégebb, hacsak a schyták nem versenyeznek vele régiségben.” (Marcellinus i.sz. 39?/1916, I. 334.).

Számunkra itt mégis fontosabb, hogy a fenti adat összecseng a Genézis összétárajzási mondájával, illetve az előző fejezetünkben (l. 5. fejezet, 163-202.) ezzel kapcsolatban kifejtett megállapításokkal.

Legújabbán, antropológiai ásatások feltárásainak eredményeiként Vértesszőlősön, Rudabányán és más ásatásoknál is többszázezer, sőt 10-12 millió éves embertani leletek, ősembercsontvázak kerültek elő. A leletek embertani vizsgálatai a magyar alkati sajátosságokkal egyező kerekfejű embertípusra utalnak, erősen valószínűsítve, hogy ez az emberfajta, a szkítamagyar, őshonos itt, és évmilliók óta él a Kárpát-medencében (Grandpierre A. 2011a, b, c, d).

7.) A SZKÍTÁK KILÉTE REJTÉLYÉNEK MEGFEJTÉSE

Mégis mielőtt továbbmennénk, tisztáznunk, illetve - ha lehet - bizonyítanunk kell, hogy szkíták-e a magyarok? Tudjuk, hogy az 1848-1849-i szabadságharc leverését követő megtorlás korában, a Bach-korban a magyarság szellemi tönkretétele céljából, számos más nemzetrontó mételetan közt kincstári, hatalmi történetírásunk nagy erővel kezdte terjeszteni - a nemzet heves ellenállása és tiltakozása ellenére - a finnugor származás elméletét. Közel egy évszázadba tellett, míg sikerült ráerőltetni a nemzetre. Emlekeztessünk itt a diadalmas romantikájú shakespearei szavakra:

„Sem kőtorony, sem rézből vert falak,
S szűk légű börtön, sem kemény bilincs
A szellem erejét meg nem köthetik.”

(Shakespeare 1599/1999, 123.)

Sajnos, szörnyű századunk ennek gyakran az ellenkezőjét tanúsítja: az emberiség fölé nőtt hatalmi hazugsággépezetek kitekerik a szellem és az igazság nyakát, akár csirkeoltvaj az elmarkolt csirkéét.

Egy évszázadnyi ráerőszakolás után a nemzeti ellenállás valamennyire ebben is megtört, akárcsak a „honfoglalás” kérdésében, és köztudatunk már-már beletörődött a hagyományaitól idegen finnugorságba, amelyet szemfényvesztő terjesztői időközben, az össznépi felháborodás és ellenállás láttán cselesen visszahátrálva, időnként nyelvi összetartozássá, nyelvi közös eredetre kopaszítottak. Ami ugyancsak cifra képtelenség, mivel, ha együtt élvén azonos nyelven beszéltek, hogy az isten csudájába ne keveredtek volna egyazon fészekalja-néppé?

A Bach-korban ránk erőszakolt finnugorizmus nem tudományos, hanem politikai elmélet. Nélkülöz mindennemű tudományos alapot. (Tüzetes bírálatát - jelen tárgyunkon kívül esvén - külön munkában ejtjük meg.) Célja a magyar nemzettudat megroppantása, a dicső múlthoz, a világbíró szkítasághoz tartozás meghazudtolása. Merőben koholt, bizonyítatlan, tudománytalan eszközökre épül.

Bizonyítsuk a magunk igazát. Nagy léptékben haladva, kezdjük a régi görögökkel, nem is az idézetek tömkelegével, csupán a szkíta népnév értelmezésével. A görögök ugyanis a szkíta népnevet a maguk nyelvéből értelmezvén, arra a szófejtésre találtak, hogy a szkíta jelentése = bőrruhás. „Telitalálat” volt, s az egész világot meggyőzte, meghódította, annyira, hogy még ma is dívik ez az értelmezés. A szkíták ugyanis csakugyan bőrruhások voltak. A szkíta harcosok bőrruhában jelentek meg a világ népei előtt. Egy az egyben találó volt az értelmezés.

A rejtett hiba ott lapult ebben, hogy maguk a szkíták sem jártak mindig bőrruhában.

Így hát, ha levetették a bőrruhát, már nem voltak többé szkíták? Ha pedig ismét felöltöttek, ismét szkítákká váltak? Hát a szkíta nők, meg gyermekek. Akik nem viseltek bőrruhát? Ők külön népfajhoz sorolandók? Nem is szólván arról, hogy régidőben a bőrruha viselése meglehetősen általános jelenségnek számított, ez volt az emberiség első ruházata, így hát bajosan alkalmas a szkítaság jellemzésére. És vajon mindig bőrruhát viseltek? És ha ez csak egy időben vált divattá, azelőtt nem voltak szkíták? Ha a ruházati divattal határoznak meg egy népet, óhatatlanul a valóságosnál szűkebb időkeretek adódnak.

További bökkenő: miért nevezték volna el magukat görög szóval?

Még egy furcsaság: miért vált volna szükségessé, hogy felső ruházatukról nevezzék el magukat? A világbíró szkítaságnak nem volt semmilyen más nevezetessége, jellegzetes tulajdonsága, semmi, ami önmaga meghatározására alkalmasabb lett volna? Ki hiheti el ezt?

További furcsaság: a szkíta nyelv kerüli a mássalhangzótorlódást. A szkíta népnév pedig mindjárt ezzel a magyar eredetű szavaknál soha elő nem forduló szk-val indul. Így jogos hát arra következtetnünk, hogy a két mássalhangzó között léteznie kellett egy magánhangzónak, ami idegen ajkon később kiesett. Következésképp az eredeti névalaknak a szek, szik, szak tőszóval kellett kezdődnie. A szkíta név eredeti névalakjának tehát következtetésünk szerint sz-e-kíta, sz-i-kita vagy sz-a-kíta formában kellett előfordulnia.

De mit jelentene ez? Nem értelmetlen ez a név? Antik forrásokban nyomára akadunk ennek a névalaknak a sicul, siculis, sicil, siculis, sican, sicamber és hasonló népnévváltozatok szótövében. Célszerű talán a magyarból megkísérelnünk a megfejtést? Miért a magyarból?

- Már maga az a tény is indokolhatja ezt, hogy tagadhatatlan történelmi tények tanúsága szerint a mai Magyarország volt a Szkíta Birodalom központja, ősi magva.
- Össznépi meggyőződés szerint a magyarság az ókori szkítaság utóda, maradéka.
- Ugyanez élt évszázadokon át a világ köztudatában. Priszkosz rétor például, aki a 449-es évben személyesen megfordult Atilla udvarában, következetesen szkítának mondja Atilla népét.
- Ezer esztendőn át itt éltek a sicanok és sicemberek.
- Oldalakon át sorolhatnánk a történelmi Magyarországgal közvetlenül szomszédos, tehát őket tapasztalatból kitűnően ismerő középkori bizánci és egyéb historikusok megnyilatkozásait, akik a szkítákkal, szkíta népekkel, pannonokkal, szarmatákkal, besenyőkkel, dákokkal, hunokkal, avarokkal azonosnak veszik a magyarokat. Ízelítőül csupán néhány rövid adat a magyarok szkítaként, hunként említéséről:
- Priscos rétor és bizánci titkos diplomata (i. sz. 449): szkíták, onugorok, ugorok, saragurok (Zichy 1897, 31.).
- Jordanes (550) hunugorok (Iordanes i.sz. 550/2005, 49.).
- Theophilactos Simocatta (610-641): ungori, unnugarai „Unguri: Populi Hunnici.” (Hungárok: hun nép) (Zichy 1897, 31.).
- Theophanes (810-842): unogundur, unogardur (Zichy 1897, 31.).
- Georgios Monachos (842): unnoi, ungroi (Zichy 1897, 31.).
- Hinckmar (862): unгри (Zichy 1897, 31.).
- Joannes Kinnamos (1180-1183): pannonok, hunok (Moravcsik 1984, 195.).
- Constantinos Manasses (1173): paionok (azaz pannonok) (Moravcsik 1984, 158.).
- Michael Rhetor (1149-1156): pannonok (Moravcsik 1984, 136.).

- Michael Patriarcha (1165-1167): schyta, pannon, sauromata (Moravcsik 1984, 149.).
- Nicetas Choniates (1200 körül): pannonok, dákok (Moravcsik 1984, 261.).
- Anna Comena (1148): szarmaták, dákok (Moravcsik 1984, 103.).
- Michael Attaleiates (XI. sz.): sauromaták (szarmaták) (Moravcsik 1984, 93.).
- Ezeknek a hiteles szerzőknek a szkíta népek azonosságát tanúsító adatainak sorát ellen-historikusaink - ki mint él, úgy ítélt alapon - azzal próbálták meghazudtolni, hogy ezek a köztiszteltben álló szerzők holmi nemlétező, fellengzős divatot követve, antik népek neveit aggatták rá a szkíta népekre - sutba vágva ennek kedvéért a történelmet és az elemi történetírói tisztességet.
- A magyarságnak egyik hatalmas alkotórészét, Erdély őslakosságát az antik szerzők sicut, sicutisnak nevezték, magyarul székely a nevük. A sic-sec névalakváltozás tehát a székely népnév által bizonyítottnak mondható.
- De lépünk tovább a szkíta, szekita - székita népnév értelmezésében.
- A szék tőszó a magyarban ülőalkalmatosságot jelent, azaz olyan helyet, pontot, amely magasabb a pusztá föld szintjénél, tágabb értelemben: kiemelkedő helyet, magaslatot, átvitt értelemben: magasabb, kiemelt helyet. Őstörténetünkben, a szkíták történetéből tudjuk, hogy tanácskozások, táborozások esetén a magasabb hely a legkiválóbbakat, a királyokat illette meg, ezen a módon is jelezve érdemeiket.
- Priszkosz rétor arról számol be, hogy mikor a Hun birodalomban tett látogatásakor egy magaslaton akarják felverni a sátrukat, a szkíták közbelépnek és lebontatják sátrukat: a magaslati hely egyedül a királyukat, Atillát illeti meg.
- Régi *székely szavunk egyértelmű az országol, trónol fogalmával. A székel név jelentése természetesen nem az, hogy ül, hanem az, hogy országol, uralkodik, magának a királyi székeknek a pontos neve: trónszék.* Félreérthetetlenül erre utalnak székhely, királyi székhely, székhely, székhely, székhely stb. szavaink is.
- Így hát székely névünk (amelyet ellen-historikusaink minden elképzelhető és lehetetlen módon megpróbáltak csűrni-csavarni, félrecsavarni, hamisan értelmezni) egyszerűen székelő, trónoló népet jelent a székely közigazgatási egységek, a székely székek tanúsága szerint is.
- Vagyis a székely kiemelt, kimagasló, központi helyzetű népet, központi szkíta törzset, királyi népet jelent.
- A szék-ta népnév utótagja, a -ta nem más, mint táj szavunk kihalt névalakja (Grandpierre K. - Grandpierre A. 2006, 100.). A széki-ta népnév pontos jelentése tehát: kimagasló = széki tájon - központi országtájon országoló királyi nép.
- Íme az ókori legendás szkíták, a királyi szkíták, az igazságos szkíták utódai, kiket a világ áruói hóhérekre vetettek, ma is itt élnek köztünk.

A magyar-szkíta azonosságnak, a székelyek szkíta voltának, mi több, a székely-szikan (sican/szikul/sicul) és a szkíta népnév azonosságának újabb bizonyítékaival szolgálunk az alábbiakban.

8.) A SZKÍTA-MAGYAR NÉPAZONOSSÁG EGY REJTÉLYES TOVÁBBI BIZONYÍTÉKÁRÓL

Középkori krónikáink szerint száznyolc magyar nemzetség, azaz száznyolc magyar népcsoport élt az Álmos és Árpád vezette honviszavétel idejében. Ennek a krónikás adatnak a vizsgálatára külön tárgyalást, külön szakaszt igényel. Itt csupán azért kellett ezt a tényt megemlítenünk, hogy utalhassunk a szkítamagyar népek egy mindmáig felfedezetlen népnév-jelzésű csoportjára, nevezetesen a -ta utótagú népnévvel bíró népekre.

A szétágazó, sokrétű tárgyat a rövideg kedvéért itt csupán felvázoljuk.

Számos ókori-középkori nép viselte együvé tartozása, hovatarozása jeleként ezt a -ta utótagot népnévben. Érdekes módon a korszak elmúltával ezek a -ta utótagú népnevek csaknem egytől-egyig eltűntek, elenyésztek. Némileg csoportosítva s népneveiket tagolva soroljuk fel őket. A tüzetesebb megvilágítás kedvéért térjünk vissza a -ta utótag jelentésére. Mint már utaltunk rá, táj szavunk kiveszett névalakja ez. Számos közszavunkban, helynevünkben e régi névalak megőrződött, s népneveink egész sorában a népi összetartozás jelzéseként fennmaradt.

Köszavaink közül idetartozik puszta ősszavunk, amelynek ősjelentése: pusz-ta, azaz: fűs-ta, azaz: táj, vagyis puszta szavunk - amit szótagugratásos formában szláv népek sora sztyeppe alakban tőlünk vett át - jelentése: fűs táj.

Ez az ősszó maradt fenn gyermeknyelvi „Táj, táj” búcsúszavunkban, s az esztelneki gyermekvígasztalóban:

„Ne ríjj, ne ríjj, kicsikém,
Menjünk, menjünk tájba.”

Lássuk hát népneveinket!

Első - hazai - csoport:

Ennek élére természetesen a Szék-i-ta (Szkíta) népcsoport neve kívánczik. Ma-o-ta: Maoták, maotisziek. A népnév jelentése: Magyar-ó-táji nép. Szár-ma-ta: A Szár szótő származás, származék stb. szavainkkal függ össze, s itt azt jelzi, hogy ez a nép *ma*(gyar) *tájról szár*(mazik). Szármata népnévünk (mert ez a helyes, ékezetes névalak) rejlik a dákok hajdani fővárosának, Szármiszegetuzának a nevében is: Szármí a (a Szármata népnév rövidített alakja), Szege (szeke, azaz székely), Getuza (azaz Géta). A Dák főváros tehát ennek a három szkíta népnek a székhelye volt. (ennek már önmagában meg kellene döntenie a mondvacsinált dákoromán elméletet, ha hallgatnának bármi évrre vagy tényre.)

Vegyük mindjárt a dák népnévet. Eredeti névalakja: daka vagy daga. Dageszta, Dagesztán, azaz, Dakeszta, Dakesztán, vagyis: daga- v. daka-ta, azaz daka táji (óstáji) nép. A dákok régi hazája. Jaz-a-ma-ta: Jász-magyar-táji nép. Dal-ma-ta: dal- v. dul-ma(gyar) táj nép. (I. Dúl király leányai. Egyébként a nagybesenyők ötödik ága a Talmát v. Dalmát törzs volt.) (Padányi 1989, 440.). Maták, azaz matyók: ma(gyar) táji nép. Szibar-i-ta: Szübarita, Szübarosz.

„Mi a magyar most? Rút sybaríta váz.
Letépte fényes nemzeti bélyegét...”
(Berzsenyi 1810/1999, 107.)

Ef-ta-li-ta: Fehér hun. Var-chon-i-ta: Várkunok, Várhun. Kar-an-ta: Karantánok (Karintia), Kel-ta: Kel(eti) tá-jú nép, keleti eredetű nép, Galáták (Gallok): Gal táji, azaz kel(eti) táji nép, Ge-ta: Eredeti népalakja feltehetően ger-ta vagy gel-ta lehetett, de a köztes mássalhangzó kihullott, Thyszageta, Gepi-da - Gepi-ta, azaz gypű-táji nép, perem nép. Ennyit ízelítőül.

Második csoport:

Meglehet ez a csoport még népesebb. De itt beérjük a pusztá felsorolással. Kezdjük a Biblia szerinti három ősatya, Sem, Kám és Jáfet népeinek nevével. Meglepő módon itt is előjönnek - méghozzá később, mint látni fogjuk - sűrű rajokban a magyar táj szó régi névalakjával a -ta utótaggal megjelölt népek. (Tán mégiscsak igaza volt a Széchenyi-könyvtár első főigazgatójának, a nagyműveltségű Horvát Istvánnak, aki szerint a Biblia „pözsög a magyar nevektől”?) (Horvát 1825, 19.). Mindez megerősíti a Bibliában megőrződött és egyéb történelmi és tudományos bizonyítékokat arra vonatkozóan, hogy a magyar volt az emberiség első népe. Semita (Szemita), Hamita, Jafetita (Sem, Hám és Jáfet nevééről). Adamita, Hettita, Kánaánita, Szamarita (azaz Szamaritánus), Eomita, Izraelita, Izmaelita, Kusita v. Kashita (Kusok), Moabita, Hurrita, Amorita, Amelecita, Szodomita, Ammonita, Mezopata (Mezopotámia), Filiszta (Fliszteus), Paleszta (Palesztinok), Gadita, Jehudita, Kitta (Kittanok), Sumnita, Szubatrai v. Szubatrui

És mindehhez még hozzácsatolhatók olyan nevek is, mint Egyipta azaz Egyiptomiak, vagy Parthia, Kréta, Hargita, és más ezekhez hasonlók.

Kissé tréfásan szólva, az embernek már-már az az érzése támad, mintha nem lett volna szabad a népeket e magyar szó-utótag használata nélkül megnevezni sem. Rendkívül érdekes, hogy a -ta utótagú népek özöne az ókor és a középkor elmúltával valóság-gal elenyészett és napjainkban legfeljebb elvétve, ha találhatunk egy-kettőt.

9.) MIKÉNT TÖRTÉNT A FÖLD BENÉPESÍTÉSE?

Kiegészítések az ősnyelv széttöredezésének és a föld benépesítésének
őshagyományához

Mindenekelőtt idézzük fel ismét a Genézis Bábeli toronyról szóló történetének a magyarságra vonatkozó legfőbb tételeit:

- „Az egész földnek egy nyelve és egyféle beszéde volt.”
- „Most még egy nép ez, és mindnyájuknak egy a nyelve.”
- „Zavarjuk össze a nyelvüket” - mondta az Úr. És az Úr parancsára, rendelkezésére bekövetkezett az emberiség addig együtt élt népeinek szétfutása, és egységes nyelvének összezavarása s a nyelvek elkülönülése.
- „Így szélesztette szét onnan őket az Úr az egész föld színére” (Biblia 1979, 16.).

Kérdés: van-e hiteles háttere, elfogadható, igazolható történeti alapja ennek a bibliai históriának?

Nincs kétségünk aziránt, hogy ősrégi történeti hagyományokra épülő ősmondai

anyag ez. Efféle történetet ugyanis senki sem eszelhet ki a semmiből. De igazolja történeti hitelességét az a körülmény is, hogy az említett eseményeknek valamikor valóban meg kellett történnie. Senki sem vitatja ugyanis, hogy az emberiség közös eredéből, egyetlen kezdeményből, egyetlen törzsből fejlődött ki, s így magától értetődő, hogy az ősidőkben, az emberré válás folyamatának évmilliói alatt, az ember szükségszerűen azonos nyelven beszélt, az emberiség ősnyelvén. Ennek kétségtelen nyomai mindmáig fennmaradtak a világ nyelveiben.

Az ősnyelv létezéséből szervesen következik az ősemberiség együttélésének ténye. Szükségszerűen be kellett hát következnie a népek és ennek folytán a nyelvek elkülönülésének, mégha ez nem is a bábéli torony építése során ment végbe, hanem korábban. A Biblia tehát itt ősrégi hagyományt őrzött meg.

Másfelől az is megállapítható (anélkül, hogy itt a feljegyzés kérdésében időrendi vitákba bonyolódnánk), hogy a jelzett történet a zsidó elit babiloni fogságát követően foglaltatott be a Genézisbe. Így hát a zsidók Babilonból hozták magukkal a mondat.

Maga a Biblia, mi több, e szakaszának a címe is (Bábel tornya), több mint valószínűvé teszi a történet babiloni eredetét. Egyébként köztudott, hogy a zsidókereszténység a „pogány” babiloni őshiedelmek számos elemét vette át.

10.) A BÁBELI MONDA REJTÉLES IDŐRÉTEGEI

A Bábel tornya monda tárgyának történeti vizsgálata élesen eltérő időrétegek egybeötvöződését tanúsítja, s rejtett, de mélyreható zavarról árulkodik, amire még nem figyelt fel a kutatás. Bontsuk szét kissé ezeket az időrétegeket.

Bábel tornya építésének hozzávetőleges ideje meglehetősen biztonsággal megállapítható és rögzíthető a vízözönt követő évekre. A vízözön pusztító csapását elszenvedett emberiség a maga védelmére nemcsak Babilonban, de Egyiptomtól a brit szigetekig és Amerikáig a földkerekség számos más pontján is hatalmas magas építményeket emelt. A megalit kor piramis-szerű, roppant építményei is alighanem erre vezethetők vissza.

Ámde bajosan volna ebbe a korba, a bábéli torony korába helyezhető a nyelvek keletkezésének és a föld benépesítésének mondája, hiszen ekkor már benépesült a föld, létezett Atlantisz, sőt már meg is semmisült, s létezett Babilon és Szemúr országa mellett Egyiptom, India, Kína, és léteztek az ókori világ egyéb jelentős népei. Nyilvánvaló hát, hogy a nyelvek elkülönülése és a Föld benépesítése jóval korábban ment végbe, jelentős időtávolságban a bábéli toronyépítés előtt.

A Genézis eme részének feljegyzői számára azonban az - egyébként pompásan rendezett - ókori főváros zavar és zavarodottság érzetét keltette, egyrészt mivel tán némileg tájékozatlanok voltak a babiloni hagyományokban, másrészt mivel Bábelben valóban hatalmas, számukra idegen nyelvű embertömeg nyüzsgött. (Ekként vált Bábel a zűrzavar fogalmává.) Érthető hát, ha a számukra riasztóan félelmetes bábéli torony építéséhez kapcsolták a nyelvzavarodás, valamint a népek szétszéledésének és a föld benépesítésének történetét, azt az adattalan folyamatot, amely az ősidőkben, tízezer vagy éppen százezer évvel korábban ment végbe.

Azokban az ősidőkben, mikor a Babilonban megőrződött, és onnan a Genézisbe átkeült őshagyomány szerint az emberiség még egyetlen nép volt és egyetlen nyelven beszélt, a Biblia tanúsága szerint ez a nép és ez a nyelv - a Genézis tanúsága szerint -

Nimród és fiainak, Magornak és Hunornak népe és nyelve volt, vagyis: a magyar nép és a magyar nyelv (I. 5. fejezet, 163-202.). Történeti értelemben tehát hitelesnek fogadhatjuk el a bábéli torony építésének és a nyelvzavarodásnak, illetve a Föld benépesítésének mondáját.

Rendkívüli érdeklődésre tarthat még számot az a körülmény is, hogy a Genézis elítélendő, kedvezőtlen jelenségként tárgyalja, s az Úrnak az emberiséget sújtó, büntető csapásaként fogja fel az emberiség ősnyelvének szétforgácsolódását és az új nyelvek keletkezését. A Genézisnek ez a mozzanata minden bizonnyal ugyancsak őseredőkre vezethető vissza, hiszen nem a Biblia megíratásának korában, de még napjainkig sem tisztázott, hogy kedvező vagy ártalmas jelenségnek tekinthetjük-e az ősnyelv feldarabolódását, az új nyelvek keletkezésének mind tovább bővülő folyamatát. Ha csupán ez az egyetlen adat, egyetlen hiteles forrás szólna a magyarok ősnép voltáról, már akkor is gondolkodóba kellene esnünk. De a Biblia híradását kútforrások serege egészíti ki, az ókori hellén, latin és egyéb szerzőktől a középkori kútfőkig.

11.) NÉGY VILÁGTÁJ URAI

Mindezt alátámasztja a hun-magyar hagyomány, miszerint a Napisten képében, a Napisten földi másaiként országló szkíta napkirályok a *négy világtáj* urai voltak, hiszen ez semmi mást nem jelent, mint azt, hogy az egész földi világ az uralmuk alá tartozott. Könnyű belátni, hogy ez a történeti jellegű szkíta őshagyomány más oldalról ugyan, de lényegében ugyanazt mondja, amit a Genézis bábéli torony mondája tartalmaz: a Földön egyetlen nép, egyetlen nyelv létezik: Nimród őskirály, Magor és Hunor (Magyar és Hun) atyjának népe.

Ennek a kettős, egymást megerősítő hagyománynak a vizsgálata szükségszerűen felveti a kérdést: elfogadható-e ez egy pillanatig is történeti valóságnak, vagy pedig képtelen hiedelmek körébe kell sorolnunk? Úgy véljük, a megelőző szakaszban, a Genézis megőrizte ősmonda időrétegeinek vizsgálatánál megválaszoltuk ezt a kérdést, s itt elég, ha megerősítésül csupán annyit fűzünk hozzá, hogy a *négy égtáj urainak mondája* is elsősorban az emberiség őskorára, Aranykorára vonatkoztatható, arra az ősidőszakra, amikor még egységes volt és egyetlen népet alkotott az emberiség.

Aláhúzza ennek a rejtett alakban fennmaradt különös kettős hagyománynak a hitelét, hogy a két monda - a Babilonból eredő bibliai, és a magyar-hun hagyományban fennmaradt mondai elem - lejegyzőinek sejtelve se volt a kettő összetartozásáról, és nem csupán a Négy Világtáj mondáját feljegyző középkori magyar krónikások - Kézai Simon és a későbbi krónikák - nem eszméltek rá a kettős hagyomány őstörténeti összefüggésére és annak jelentőségére, de ahhoz mindmáig történetírásunk sem talált fogódzót magának.

Pedig erre vonatkozóan adott volt minden eshetőség. Fontos kiegészítője ugyanis ennek az őshagyománynak a *négy világtáj Öreinek* Atilla hun nagykirály korából fennmaradt hagyománya. Kézai *A magyarok viselt dolgai* c. krónikájában arról számol be, hogy Atilla nagy nyugati hadjárata megkezdésekor a világ négy égtája felé őrsemeket állított fel (Kézai 1283 k./1984, 127.). Őrszemeinek első csoportja Sicambriától kiindulva Köln germán városig húzódott, éjjel-nappal őrködvén, egymástól olyan távolságban helyezkedett el, hogy mindegyikük hallhassa a másik (azaz őr szomszédja) kiáltását. A

második (csoport, ágazat) a Litváig, a harmadik a Don folyam mentéig, a negyedik szára Dalmát városáig állt őrseget, s ezek szavából és kiáltozásából a világ négy tája értesülhetett arról, hogy Atilla mit tesz, és miféle tevékenységgel van elfoglalva.

A Kézai feljegyezte anyag félreérthetetlenül a négy égtáj urainak őshagyományára épül. A négy égtáj, azaz a földkerekség urai hozták létre annak idején a négy világtáj Őreinek szervezetét, ez öröklődött át a hunok korára és Atilla ezt a hagyományt újította fel az ő korára lényegesen megváltozott körülmények között. Mi több, a négy világtáj urainak az emberiség kőkorából eredő hagyománya - habár elhomályosult értelmű, sorvadt, rejtett formában - még napjainkban is él a magyar közgondolkodás jelképeiben és a szokáshagyományban.

A magyar király koronázásakor, a magyar király frissen dombolt dombra áll és kardjával jelképes vágást tesz a négy világtáj felé. Ebben az ősi és mára már feledésnek indult szertartásban a kis domb, amelyre a király áll, a földgömböt jelképezi, a négy világtáj felé tett vágás pedig annak az elhomályosult őstudatnak a jegyében történik, mely szerint a magyar király - a négy égtáj ura.

Szorosan ehhez tartozik a *négy folyó* ma is elevenen élő, hagyományelhomályosodás folytán némileg eltorzult hagyománya, amely egyaránt megnyilatkozik úgy a népköltészetben, mint a hazafias műköltészetben („Ott, ahol zúg az a négy folyó...” stb.). A „négy folyó” ugyanis, nem más, mint a köztudatból kiveszett ősképzet, a négy világtáj képzetének késői áttétele.

Ugyanez érvényes az őshagyományok szellemében készült esztergomi oroszlános címerre is, amelyen az életfa előtt álló oroszlán, mint napjelkép, a napot, a Napistent, az oldalán ékeskedő négy sáv pedig a négy világtájat jelzi, jelképezi.

12.) AZ ARANYKOR BUKÁSÁNAK VÉGZETES KÖVETKEZMÉNYEI

A magyar ősvallás történelmi alapjai c. munkánkban (l. 5. fejezet) bátorkodtunk rámutatni, hogy a magyarság gyökerei az Aranykorba nyúlnak vissza, s ősi történelmi és néphagyományai, nemkevésbé élet- és világszemlélete, szokáshagyományai, erkölcsi szemléletének alapjai (hazai természeti környezettel való mágikus egybeforrottsága, csodálatos népköltészete, híres régi vendégszeretete, igazságossága, gyengékkel való együttérzése stb.) még napjainkban is az Aranykor viszonyait tükrözik.

Történelmi oka mindeme jelenségeknek az, hogy a világ nagyműveltségű népei közül az ősidők óta a zömében változatlanul egyhelyben élő őshonos magyarság szakadt ki legkésőbb az Aranykorból, vagyis a magyar nép élt a leghosszabb időtartamon át, évmilliókon át a boldog Aranykorban, így hát beléje ivódott a legmélyebben az Aranykor érzéki, érzelmi ösztön- és hagyományvilága, s őrzi azt a megváltozott életviszonyok közt, sok szempontból vesztré, még napjainkban is.

Tízezer évvel ezelőtt, a vízözönt megelőző időben bekövetkezett az emberiség életének legvégzetesebb, legszörnyűbb katasztrófája. Mindaddig, évmilliókon át a maga természeti állapotában élt az ember, szabad, békés, boldog és egységes, egyenjogú társadalmi közösségben, amely nem ismerte az ember ember általi elnyomását, a visszafojtást, a mesterséges korlátozást, s az ennek nyomán fellépő, elfajulásokhoz vezető személyi visszafojtottságot, meghasonlás szülte dacot, bosszúvágyat érlelő gyűlöletet, nem ismerte a legnagyobb átkot, az embercsoportokat egymással életre-

halálra szembefordító fegyveres acsarkodást, a háborúkat sem.

Az anyajogú aranykori társadalom bukása végzetes kihatású volt az egész emberiségre. Ezt a társadalmat mint tudjuk, az élet szent továbbadói, az otthon megteremtői és fenntartói, a békesség és megértés fenntartásában érdekelt anyák irányították. Ismeretlen volt itt a mai értelemben vett hatalom. A vezetés még nem vonta ki magát a közösség törvényei alól, s nem arra tört, hogy kiváltságokat, előjogokat vívjon ki magának, és a vezetetteket a maga alávetettjeivé, jogkorlátozott szolgálivá nyomorítsa. Mindenki egyenlő volt. S természetes volt, hogy mindenki a maga legjobb tudását, képességeit minden ellenszolgáltatás nélkül a közösség érdekében érvényesítse. Szellemileg is egyetértés uralkodott, mivel nézeteik a valósághoz, a természethez igazodtak, ezért egyneműek voltak. A közhit sem vált viszálykodások forrásává: egyetemesen a napistenhitet vallották, az ősemberiség csodálatos tisztaságú egyetemes hitét. Békében és összhangban éltek egymással és a szellemiséggel-lelkiséggel rendelkezőként tisztelt természeti környezettel is. Az állat- és növényvilágot nem szabad prédájuknak, lélek és értelem nélküli sejt- és hústömegnek tekintették, amelyet kíméletlenül, korlátlanul irthatnak, pusztíthatnak, hanem természetes élettársuknak, kiegészítő részüknek, mintegy testvérüknek.

Ennek az édeni állapotnak azonban évezredekkel ezelőtt vége szakadt. Pusztító természeti erők törtek a földi világra, olyan földtörténeti, tektonikai, éghajlati kataklizmák, miket még ma sem láthatunk eléggé tisztán. Földmozgások, földrengések, rettentő tengerár-zúdulások s éghajlatváltozások, tűzhányókitörések követték egymást. A föld eljegesedett, majd földkéregmozgások következtek be, pusztító vízárakatok. Meglehet, a föld tengelye is elbillent. Elsüllyedt az Északnyugati átjáró, Atlantisz tengermélybe merült, s Gibraltárnál betört az óceán vize a Földközi-medencébe.

Mindezzel egyidejűleg sorsdöntő társadalmi változások mentek végbe, s így a két eseménylánc közt összefüggést kell gyanítanunk. Drasztikusan átalakultak a társadalmi viszonyok. Vége szakadt az aranykori világnak, s szemünk elől mindmáig elfedett katasztrófa zúdult az emberiségre, történelmének legnagyobb, legvégzetesebb kataklizmája. Titkos, mindmáig feltáratlanul maradt tényezők erőszakkal megdöntötték az Aranykort, eltörölték a régi boldog világot, felszámolták az édeni viszonyokat, és hatalmuk alá vetették az emberi tömegeket. A vezetők árulása folytán a vezetés az emberi közösségektől jobbra függetlenedett, öntörvényű háttér-hatalommá változott át, s társadalom fölötti irányító-korlátozó erővé lépett elő, mintegy magának sajátítva ki az emberek fölötti rendelkezés jogát.

13.) MIKÉNT MARADHATOTT MEG AZ EMBER A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN?

Európát a jégkorszak előtt vad őserdők borították, a tengerektől elzárt Dél-Európát csaknem áthatolhatatlan növény bozontok, Észak-Európát sivár tundrák, ősröngyöttek. A neandervölgyi ember kipusztulása után élet, emberi élet egyedül Európa közepén, hegy-körgáttal körülzárt térségen, a Kárpát-medencében mutatkozott.

A félelmetes arányú eljegesedés mindent letarolt. Megindultak északról a jégtáblák. Az Ural, az Alpok, az északi hegyek ormai mintegy jeget patakozató sziklatölcsekké, fehérhúsú jégvárakká, jégokádó tűzhányókká, tűzsárcányokká vedlettek, míg nem a már-már égig felhabzó, északon négy kilométer vastagságot is elérő jégmezők árjába ők

maguk is alá merültek.

Az égre torlódo jégtáblák vonulása délfelé haladva a Kárpátok hegykoszorúján akadt el. A medencét jeges pára, füstös ború töltötte be, zúzmara és dér verte, de a talaj repedéseiből hévforrások százai törtek fel, s őskorból itt maradt, törpévé csökkent tűzhányók körlánca vulkáni hamut, füstöt és tüzet fröcskölve enyhítette a lélekdermesztő, életet lehetetlenítő hideget, s így fönmaradhatott a hőforrások tövében barlangokba húzódo emberi élet, átmentődhetett későbbi korokra az élet ősfolytonossága s az Aranykor emléke, miként ezt többszázezer vagy éppen többmillió éves ősemlékek tanúsítják (Rudabánya: 10-12 millió éves emberlelet, Vértesszőlősn talált emberlelet: félmillió év! S a csontmaradványok szkítamagyar jellegű, kerekfejű emberekre utalnak. A mikrolit (parányi méretű) kőszközök pedig a magyarskíta eredetmondával hozhatók összefüggésbe, első bizonyítékául annak, hogy a vértesszőlősi nép magyar hagyományokkal rendelkezett, l. Grandpierre A. 2009a, b, c).

14.) AZ ERŐSZAK ÚRRÁ LESZ A FÖLDÖN

Új, s az eddigivel ellentétes útra tért az emberiség. Az emberi egyenlőség és minden földi élet szentségének, élethez való jogának egyetemes ősi istenébe vetett hitet, a napistenhitet megdöntötték, számúzték, s a Napistent „a felhők fölött trónoló” bosszúálló, az embereket félelemben tartó istenek váltották fel. A büntelen emberiség aláalóvá, bűnössé bélyegeztetett. A kétszeresen tisztelt Nő, az Anya letaszított trónusáról, s kétszeresen megvetett bűnös lényé fokoztatott le, bűnösök bűnösévé. Bűnössé bélyegeztettek örökre szólóan az emberi magzatok is. Bűnössé vált a csillagvilág, az egész Világegyetem, amelynek a hön várt Apokalipszisben teljes pusztulást óhajtott az újonnan bevezetett művallás. Bűnössé vált a tudás, és lefokoztatott a világ megismerésére törekvő emberi szellem. Éppen ez okozta a „bűnbeesés” örök időkre érvényesnek hirdetett tragédiáját: az ember legszentebb törekvése, „Az Ember büszke legénye” (Ady 1918/2004, 549.), a gondolat, a kutató emberi szellem a bűnök bűnévé vált. Hatalmi önkény vette át az emberi társadalmak irányítását. És rászabadult a világra a pokol. Elszabadult láncairól a bűn és a viszálykodás, a meghasonlásnak és elfajulásnak ez a félelmetes nyomjelzője. Pandora szelencéjét egy rossz kéz felnyitotta. És elszabadult a gyűlölet, a másokon való uralom, a hódítás, az erőszak, a világalom tébolya. Ember embernek farkasává vált. Métélytanok feketekámzsás seregei rohanták meg a lefokozott embertömegeket. És szóltak a fanfárok, harsonák: „A hatalom Istentől való.” „A cél szentesíti az eszközt.”

Mindezt szükségessé, s ha nem szükségessé, lehetségessé tették a kegyetlen megpróbáltatások, új természeti viszonyok. Az anyák vezetése már nem volt kielégítő. Új, kemény kézre, erőszakra is kész férfikézre volt szükség.

Ahhoz, hogy valamennyire is felfogjuk, hogy ami történt, miként és miért történt, nélkülözhetetlen a bekövetkezett fejlemények érzékeltetése. Vázlatos érzékeltetése csupán, egyrészt mivel tárgyunknak ez csupán alárendelt része, de azért is, mert ezeket az eseményeket még ma sem látjuk kellő megvilágításban: az emberiség emlékezete mintha sötét homályüvegen át tekintene eddigi létének legnagyobb kataklizmájára.

A csöndes, békés, boldog aranykori életnek vége szakadt, zorddá vált az idő, elhalványult a Nap, röviddé sorvadtak a nyarak, meghosszabbodott és elhatalmasodott,

s jószerint évhosszúságúvá növekedett a tél.

Csapás csapás után következett. A dermesztő jégkorszak után, amely barlangokba űzte a embert, vízözön árasztotta el a világot. Az emberiség a föld jelentős részein a megsemmisülés határmezsgyéire került. S a természeti csapásokkal egyidejűleg, meglehet azok hatására, az új viszonyokhoz alkalmazkodás jegyében, végzetes változások mentek végbe az emberi közösségekben is. Ma még ismeretlen erőszaktényezők véget vetettek az anyajognak, a nők, az anyák egyenjogúságra épülő vezető szerepének.

Szerepet játszott ebben az is, hogy az addig egységes emberiséget a barlangba húzódás elemeire törte. A jégodúk szűkrezárt ridegségében mindenkinek a végsőkéig meg kellett húznia magát. A mostoha viszonyok közt, kellő élelem híján a táplálkozás a lét-fenntartás legalacsonyabb szintjéig süllyedt, a nemiség halódott s vele az emberi termékenység, a népesedés szintje is alászállt, egyhelyben tengődött.

Az élelemszerzés férfierőt próbára tevő kemény harci feladattá vált: a férfiak olykor napokig távol voltak, jégözönben, hótengerekben kecmeregve, míg sikerült egy-egy vadat elejteniök. A kemény, új élet mindenütt a férfiak szerepét emelte ki. Férfierőt, férfi keménységet igényelt az idő. S a társadalom vezetését a férfi vette át, annak minden következményével.

A roppant jégmezők elvonulásával a föld új, jégletarolta térségei tárultak fel, amelyek birtokbavételére megindult a növényvilág, s növekvő zöld hullámai nyomába szegődtek az állatok, majd az új viszonyok közepette gyors népesedésnek indultak. Új életterek, páratlan új lehetőségek nyíltak a népek előtt. Hatalmas, új korszaka kezdődött a népek vándorlásának. Nép népre torlódott, s ahol gát zárta el a továbbjutást, ott az erőszak irgalmatlanul áttörte a gátakat.

Az emberi összetartozás ősrégi tudatát az új elvek, viszonyok kitörölték. Nép nép ellen fordult, ország ország ellen, ember ember ellen, a népek egymásra törtek. Az erőszak úrrá vált az emberlét fölött. Még a Biblia szakaszcíme is elismeri az Édenből való kiűzetést követő időre vonatkozóan (Biblia, 1979, Mózes első könyve, 6. szakasz, 11.). Állandósulnak a háborúk, a népmészárlások.

Ez volt az igazi népvándorlás! A jégkort és a vízözönt követő új, fegyveres néptömegek rohama, új népeké, kik a rajtuk uralgó kényszertől hajtottan nem ismertek más törvényt, mint a kényszert, a fegyveres erőszakot. Beszáguldozták Ázsiát, Afrika északi részeit, Európa félvad erdős vidékeit. A Kárpátok hegy-körgátján áttörve, valóságos Paradicsom tárult elébük, megművelt, emberarcúvá átvarázsolt vidék, dús kertekkel, erdőket teli vaddal, halaktól valósággal hemzsegő tavakat, folyókat, fából faragott falukat, s a magyar (üngürüs) nép egyik napról a másikra arra virradt, rabbá vált saját hazájában, s idegen ül a nyakán.

Eközben a hegyekkel és jégtorlásokkal körülzárt Kárpát-medencében, mint holmiféle üvegvárban, üvegházban békésen élő nép mintha nem szerzett volna tudomást a világ felbolydulásáról, a kényszer és erőszak korbácsa által a földi tereken átszágulásra, hódításra, mindenén átgázolásra bujtott, s világon és népeken való tiprásra indult új népek rohamáról. A megennyhült légnek, a viduló határnak (Tompa Mihály) örülve, jégkori gönceit félrehányva, tovább élte a maga ősidőkből átmentett aranykori életét a zöld hegykoszorúval övezett Kárpátok közén.

Ugyanekkor világméretű mozgolódás kezdődött. A betegesen recsegő kürtjeivel takarodót fúvó jég pusztára tarolt térségeit vízáradat lepte el, s a jég által pusztára tarolt térségeket visszahódító növényzet zöld hullámaikat követő állatvilág nyomában új hazát

kereső népek özönlöttek elő parancsnokaik alatt, ádáz harcokra készen.

Így tört rá Nimród nagykirály korában az itt élő üngürüs népre az első hódító horda, amellyel szemben - gyanútlan és felkészületlen lévén - védekezni sem tudott.

De elröpült Bábelbe a nagy mézszárlás híre. A csodálatos vad megjelent az Égiek intelmével. S Hunor elindult seregével és a megszállókat kiverte.

15.) MI TÖRTÉNT AZ ÜNGÜRÜSZÖKKEL HUNOR VISSZATÉRTÉ UTÁN?

Ősgeztánk, a Tárihi-i Üngürüs a főeseményekre, a lényeges mozzanatokra összpontosítva fölöslegesnek vélte az első honvisszavétel módjára és fejleményeire kitérni. Minden történet, minden tragédia a bonyodalom megoldódásával zárul.

Jó volna pedig tudnunk, mi történt a továbbiak során. De Hunor és hadserege visszatérését, az első honvisszavételt követően hatalmas időrés tátong csupán felénk.

Szerencsénkre mégis jelentős áthidalást nyújt ehhez az időszakhoz a Székelyföld őshagyományait a helyszínen felkutatató-feltérképező Orbán Balázs hatalmas műve, a *Székelyföld leírása*. Ez a hatkötetes, óriási munka az őshonos székelymagyarság hiteles mondáit, hagyományait összegyűjtve, valóságos kincsháza a magyar népi élet olyan ősvizszojainak, amelyek kirekesztődtek a ránk maradt történeti művekből, krónikákból. Az általa feljegyzett ősmondákból az Aranykor szelleme, az aranykori boldoglét valósága csap felénk, s közvetve megokolását adja annak is, miként maradhatott fent az első hazavesztés után hosszú időn át békében itt a nép. Arany idők? Paradicsomi lét? Nyomasztó korban élvén eszményítünk talán? Idéznünk kell a másutt már idézett, Tárihi-i Üngürüs festette képet a Nimród fia Hunor visszatértének Magyarországról:

„Mikor [ezt az] említett tartományt (Pannóniát) széltében-hosszában bejárták, látták, hogy minden zuga a paradicsomkerteknek és az édenkert rózsásberkeinek egy-egy mutatványpéldánya, minden oldalról folyóvizek csobogva folydogálnak, minden táján magas ciprusok tűnnek elő, körös-körül tele virágokkal, és az a síkság tele gyümölcessel, úgyhogy a minden oldalról árnyékot vető fák a kaméleon színeiben mutatkoznak. (...) Egy síkság ez, mely paradicsomkerthez hasonló, s melynek leírására a nyelv nem képes. Azon a vidéken annyi arany- és ezüstbánya van, amennyi a többi tartományokban összesen sincs (...)” (Terdzsüman 906/1988, 68.).

De mintha a magyarok eleiről szólván Anonymusunk is a paradicsomi (aranykori) időket idézné: „A szkítiaiak, amint mondtuk, jó régi népek. Róluk a történetírók akik a rómaiak viselt dolgait megírták, így beszélnek: A szittyák valaha igen bölcsék és szelídek voltak (...) és majdnem semmiféle bűn nem fordult elő közöttük (...) Húst, halat, tejet, mézet ettek, és bőven volt fűszeres boruk. Nyusztprémbe és más vadállatok bőrébe öltöztek. Arany, ezüst, gyöngy: annyi volt az nekik, mint a kavics, mivel saját földjük folyamaiban találhatták mindezt. Nem kívánták a másét, minthogy mindnyájan gazdagok voltak, sok állatnak és elegendő ennivalónak a birokosai. Nem paráználkodtak, hanem mindenkinek csupán csak egy felesége volt.”

Igaz, Anonymus mindehhez hozzáfűzi: „Ámde utóbb a szóban lévő nemzet a háborúskodásba belefáradva, olyan kegyetlenné fajult, hogy - némely történetírók szerint - haragjában emberhúst evett, meg emberek véréit itta. Hogy kemény egy nemzet volt, hitem szerint azt ma is megismerhetitek ivadékairól.” (Anonymus 1200 k./1975, 79.).

Összecseng ezzel a Strabón feljegyezte ókori ismeret: a szkíták „igazságosság tekin-

tetében mindenkit felülmúlnak” (Strabón, i.e. 7/1977, 7. könyv, III/7.8; 320.), és „az egyszerűség és az igazságosság mintegy nemzeti jellemvonásként testesült meg bennük” (uo., 319.).

Helyi tényezőkhöz, várakhoz, tájalakulatokhoz rögződött ősmondák - a Székelyföld leírása szerint - arról számolnak be, hogy Erdély (Dél-Magyarország) táji betüremléseit, medencéit, völgyeit, régidőkben - tán még a vízözön előtt, vagy éppen a vízözön következtében - ősvizek borították (akárcsak Magyarország mélyebben fekvő más részeit, az Alföldet, a Pannon medencét), s a meredek kőszirtekre a nép - feltehetően a Hunor hadaival egyesült üngürüsök népe - ma már szinte elképzelhetetlen, megfoghatatlan módon, védvárakat épített a merész szirtek csúcsaira, várakat, mikben a nép iránti szeretettel eltelt tündérek és óriások éltek. Ezek az ősvárak valóságos várláncolatokat alkottak, s veszedelem, külső támadás esetén füst- és fényjelekkel intette egymást a várak népe a fölkészülésre.

Meglehet, hogy Nimród fia Hunor kezdeményezésére történt mindez, ő volt az, aki háborús tapasztalatai birtokában felrázta, talpra állította, veszedelem elhárítására, védműrendszer kiépítésére készítette az üngürüs népet, hogy a Pokol hatalmai se bírassanak vele? S ekként maradhatott meg itt hosszú időközön át békességben a nép? S hosszú idők átvészélése után mindez feledésbe ment?

Nem tudjuk, csupán sejthetjük, ha oszlatni szeretnénk az itt elterpedő nagy történelmi homályt. Az aranykori békességű időknek a fegyverek bronz- és vaskori fejlődése, s a népek új háborús rohamai vetettek véget. De mindehhez hozzájárulhatott az is, hogy az ősvizek utat törtek maguknak a hegyszorosokon át és lefutottak, s időközben megsokasodott a nép.

16.) DÁRIUS PERZSA KIRÁLY TÁMADÁSA A SZKÍTÁK ELLEN

Ekként folyt a világ újrabenépesítése. Fegyvereikben bízván, új hazát keresőben megindultak mindenfelé a népek. Hatalmas új erőközpontok, államalakulatok képződtek.

Két és fél ezredévvvel ezelőtt, időszámításunk előtt az 580-as évben Dárius (Dareiosz), a világhatalommá emelkedett Perzsa Birodalom uralkodója Hérodotosz szerint 700 000 főnyi, Ctésius szerint 800 000 főnyi hadsereggel (Hérodotosz i.e. 440/1989, 298.; IV. Könyv, 87. Szakasz; Télfy 2002, 67.), Hérodotosz szerint azért, hogy bosszút álljon a szkítákon, betört Szkítiába (hazánkba) az Iszteren (az Al-Dunán) épített hídon át. A ropant hadsereggel szemben a szkíták királya, Idanthürszosz (Ctesius szerint Scytharbes; ld. Télfy, 2002, 67.) a felperzselt föld taktikáját választotta, és visszavonulóban mindent elpusztított, felégetett. Mikor Dárius, tehetetlenségének érzetében, felszólította őket, hogy vagy ütközzenek meg vele, vagy hódoljanak meg neki, a szkíták válaszul *élő levelet* küldtek: egy egeret, egy békát, egy madarat és (a kéz ujjaira emlékeztető) öt nyílvesztőt. A perzsák fővezére a különös üzenetet úgy értelmezte, hogy a szkíták készek megadni magukat: az egér lakásaik, a béka vizeik, a madár levegőegük, a nyilak fegyvereik átadását jelenti. Gobrüiasz, Dareiosz tanácsadója ellenben kijelentette, a szkíták üzenetének értelme: ha nem bújunk a földbe, mint az egerek, ha nem rejtőzünk a vizek mélyébe, mint a békák, vagy nem röpülünk el, mint a madarak, akkor nem menekszünk meg pusztító nyilaik elől.

Némelyek hasztalan próbálták a szkíták írástudatlanságának bizonyítékául felhasználni az esetet. Idanthürszosz élőlevele ugyanis csak az írástudás legmagasabb fokán jöhetett létre, a jelképekben való gondolkodás és kifejezés magas szintjén, annak a szellemiségnek alapján, ami az ősrás felfedezéséhez is múlhatatlanul szükséges volt. Az ősrás ugyanis, mint tudjuk, jelképi kifejezésekből, jelekből alakult. Jellemző, hogy a perzsák alig tudtak megbirkózni az eleven levéllel, s megfejteni tartalmát.

Később még egy üzenet érkezett. Ha azt akarod, hogy egy emberként keljünk fel elened, sértsd meg őseink sírját. Dareiosz méltatlannak érezte ezt magához, de nem is merte megtenni ezt, jól tudván a szkítákról azt, amit később Anonymus fogalmazott meg számunkra: „Semmijük sem lehetett a világon, amit ne tettek volna kockára, ha sérelem esett rajtuk.” (Anonymus 1200 k./1975, 80.).

Nem sokkal később Dareiosz - vállalkozása reménytelenségét belátva -, az Iszter általa építtetett hídján nagy sebbel-lobbal menekült el szétzüllő seregével. A szkíta rajtaütéstől való rettegését jelzi, hogy a hidat még hadserege átkelése közben lerontatta, s így nem kevesebb, mint nyolcvanezer embere esett martalékká az üldözőknek.

Anonymus összefoglalója szerint: „(...) Dáriust, a perzsák királyát csúfosan megkergették, úgyhogy Dárius ott nyolcvanezer embert veszített el, s nagy rettegve szaladt Perzsiába.” Ugyanitt szkíta eleink egyéb diadalairól is hírt ad: „Ugyancsak a szcítaiak Círust, szintén a perzsák királyát, háromszázharmincezer emberével együtt megölték. A szcítaiak magát Nagy Sándort, Fülöp királynak és Olimpiadis királynénak a fiát, aki sok országot harcban leigázott, szintén szégyenletesen megfutamtították.” (Anonymus 1200k./1975, 79-80.).

Nagy győzelmeket arattak tehát a szkíták. Dárius seregére is sikerült vereséget mérniök. De milyen áron? Betörő milliós hada pusztító saskajárásként lepte el az országot, és a több hónapon át tartó hadműveletek során mindent letarolt, ami útjába került, nem is szólva arról, hogy hadai előtt, hadászati megfontolásból, maguk a szkíták is minden lehető felgyújtottak, elpusztítottak. Lerombolódott a földig minden. Az ország pusztasággá vált.

Ezt a képet tárja elénk a Dáriuson aratott győzelem. Hát akkor a leverettetések, hazavesztések sora? S miért nincs tiszta képünk mindezekről? Jószertint azt sem tudjuk, hány hazavesztés és honvisszavétel történt, s hányszor kellett visszaragadniok a régieknek ellenségtől a hazát. És ami a legfőbb, a kérdések kérdése: miért került sor a hazavesztésekre? Mért kellett roppant erőfeszítésekkel és áldozatokkal visszaszerezniük azt, ami a miénk?

17.) HAZAVESZTÉSEINK S HONVISSZAVÉTELEINK EGY ÓRIÁSI EGYSÉGES
TÖRTÉNELMI ESEMÉNYTÖMB RÉSZEI
Őstörténeti katalizmáink sajátos ismétlődéséről

Történelmi ismereteink terjedése mintha ólomlábakon haladna előre. Rendíthetetlennek látszik a ránk kényszerzubbonyozott dogmák uralma. Minden hivatalos szerv, a sajtó, a médiák, az oktatás szervezetei a bemagolt kényszerképzeteket fűjják tovább, mintegy attól rettegve, akár a magát járóképtelennek hívó beteg, akitől mankóul szolgáló járókocsiját elragadják, beledermed az ijedelembe, hogy menten összecsuklik, s elzuhan. Különben is kényelmi állapot, nem töprenkedni semmin, nem gyötörni gondokkal az agyat, s készséggel elfogadni mindazt - mint kised a papit -, amit mások mondanak.

Az eszmei önalárendelésnek, agyi szolgaságnak mondjuk ki - a nálunk megrögződött szellemi feudalizmus bigott, s tarthatatlan rendszerének alapkövetelménye: *nem azt kell tudni, ami igaz, hanem azt, amit hivatalosan mondanak* - akkor nem fújhat meg a szél.

A tájékozatlan népet pedig ki kell rekeszteni minden igaz tudásból és szellemi szeméttel elárasztani évszázadok óta. Ez idegenuralmi hatalmi köreink művelődéspolitikája a nemzet önvédelmi készségének, immunrendszerének kiiktatására. Ennek érdekében felülről árad a köd nemzeti értékeinkre és érdekeinkre. Míg népünk még ma is töretlenül vallja, hogy szkíták vagyunk, s a hunok utódai. Felső körökben azonban, „tudományos berkekben” kiirthatatlan bogáncsként tovább él a finnugorizmus, a „honfoglalás” és minden egyéb nemzetrontó tévtan.

Így aztán sokak szemében hihetetlennek és feloldhatatlanul rejtélyesnek tűnik a szkítamagyarok hazavesztéseinek és honvisszavételeinek roppant időtartamú, többezer éves sorozata. Olyan történelmi kérdés, olyan rejtély ez, amely nemcsak, hogy nem tisztázott, de amellyel kapcsolatban - legalábbis hivatalosan - még föl sem vetődött a tisztázás igénye, elkerülhetetlen szükségessége. Noha nyilvánvalóan létkérdés megtudnunk, hogyan és miért veszítettük el az újra meg újra hazánkat és miként, milyen módon, milyen eszközökkel sikerült újra meg újra visszaszerezni. Mik voltak a végzetes okok? Mert senki ne áltassa magát, hogy a hazavesztés nem jár feltétlenül hatalmas véráldozattal, magyar néptömegek rabságra vetésével, kegyetlen fojtogatásával! Aki netán kétkedne, az tekintse meg az idegen megszállás alá vetett magyar milliók rettentő kárvallásait.

Tudni akarjuk, tudnunk kell végre a kitörés és a szabadulás, a visszaváltás módjait, követelményeit, tudnunk kell, miféle erők, tényezők segítettek elő a rettentő csapások következményeinek kiküszöbölését, a „kizökkenő idő” (Shakespeare) helyrebillentését. Ne takarja le senki a szemünket! Számunkra ennél fontosabb kérdés nincs, és nem lehet, hiszen jelenleg is hazavesztésben vagyunk, külső és belső romlásban, elfogyatásban. Vessük hát vizsgálat alá a rég történeteket!

Őstörténetünk egy nagy történelmi múltú népcsoport világtörténelemben egyedülálló küzdelemsorozata hazája megtartásáért, illetve visszaszerzéséért. Tisztában vagyunk vele, hogy mindaz, amit feltárunk, merőben újként, meglepetésként hat, éppen mert ősrégi és igaz. Mégis úgy véljük, akiben nem habzik a magyarellenes idegenuralmi gőg, és valamennyire is hajlik a tárgyilagosságra, a történelmi tényadatok tiszteletére, annak el kell ismernie: mindaz, aminek feltárására törekszünk, bármennyire szokatlan is, s

bármennyire eltér is eddigi történeti ismereteinktől - tényeken alapszik, tényekből következik, a szkítamagyarságnak, ennek a különös népnek rendhagyó történetéből.

Alig pár éve még nagy „tudományos” álvita folyt arról, hogy egy „honfoglalás” volt, avagy kettő - mégpedig a László Gyula által felvetett kettős honfoglalás ellenében! Korábban magunk is közzé tettünk egy tanulmányt (Grandpierre K. 1979), hét honvisszavétellel. Tévedtünk - jóval több volt. Utóbbi évezredek történelmének lüktetését éppen ez szabta meg: a hazavesztésekre felelő visszavétel. Legalább tucatnyival számolhatunk. Ez elkésérítő, másfelől azonban vigaszt adó. Mert nincs nép a földkerekségen, amely tizenkétszer szerezte volna vissza hazáját. Majd csak megleszünk hát, magyarok, a jövőben is valahogy!

Vegyük hát számba - amennyire ez egyáltalán lehetséges - a honvisszaszerzések sorát. Előre kell bocsátanunk: a rendelkezésünkre álló anyag meglehetősen hiányos és egyenlőtlen.

- Első honvisszavétel. Nimród fia Hunor, kevéssel a vízözön után. (Erről fentebb már beszámoltunk.)
- Második honvisszavétel. Valójában meglehet, hogy ez a honvisszavételeknek egy külön sorozata. Az időszámításunk előtti harmadik évezredben ugyanis megkezdődik a hazánktól keletre-északkeletre tartózkodó szkíta népek visszaáramlása, visszaköltözése. Adatok hiányában ennek okait, háttértényezőit nem ismerjük. De a történelem - és a megpróbáltatásos magyar történelem - elemi mozgatóerőinek ismeretében úgy véljük, jogosan számolunk azzal, hogy itt ugyanazok a tényezők érvényesültek, amelyek évezredek át megszábták a szkítamagyar népek mozgását: a haza bajbakerülése.
- Harmadik honvisszavétel: Trója pusztulását követően (i.e. 1250. körül) a honvisszavivó szkíta magyar népek hagyományos útvonalán, a Maotiszon (Ma-ó-ta=Magyar ó táj) át visszatelepülnek hazánkba a Trója védelmében vitézül helytállt Trószok (turuszok, etruszok, ld. torockóiak!), vagyis a frankoszkíták, s velük az ősi szkíta székesfővárost, Szikambriát felépítő szikanok, szikamberek, kik majd ezer évi itt élés után költöztek át végleges hazájukba, a mai Franciaországba.
- Negyedik visszatérés: az ősszkítáknak is mondott agatirszek, az agatörzsek bejövetele az i.e. VII. században.
- Ötödik honvisszavétel: szármatak és jászok (jazigok) visszatérése.
- Hatodik honvisszavétel: pannonok beköltözése. A pannonok honvisszavételéről egyfelől az a tény tanúskodik, hogy hazánk a pannonok nevét veszi fel és Pannonia néven szerepel ezekután az ország (Pannonia és Hungária), másrészt az a tény, hogy a pannonok hosszú évtizedeken át hősi harcot folytatnak a területrelő római hódítókkal.
- Hetedik honvisszavivás: palócok (pelasgok) és bessek (besenyők) visszatérése.
- Nyolcadik honvisszavétel: a dákok ősföldjéről, Dagesztánból (Dák-ős-ta(táj)ról) visszaköltöző szkítamagyar dákok bejövetele. Ez az esemény is teljesen adattalan, mégpedig nyilvánvalóan azért, mivel visszatérésüket maga az itt élő üngürüsz nép sürgette, így hát harcokra csak később, a behatoló rómaiakkal szemben került sor.
- Kilencedik honvisszavétel: a hunok i.sz. 373. évi bejövetele. Ezzel kapcsolatban rendkívül bőszeges, kötetnyi adat áll rendelkezésünkre.
- Tizedik honvisszaszerzés: az avarok 564. évi honvisszavétele. A hazánkat megszálló longobárdok bölcs királya - az ősi történelmi szkíta birtokjog elismeréseként

(s nem kevésbé az avar katonai túlerő láttára) önként felszedelőzködött és átköltözött minden pereputtyával együtt a napsütötte derűs Lombardiába (564).

- Tizenegyedik visszatérés: griffes-indás avarok betelepülése 670 körül.
- Tizenkettedik honvisszavétel Álmos és Árpád 896. évi hadműveleteinek végrehajtása.

Nem mulaszthatjuk el megjegyezni, hogy még jelen, 1996-ban készült összeállításunk is hiányos, bizonytalan és töredékes. A bizonytalanságot a rendelkezésünkre álló ismeretek aránytalansága, illetve az alig adatolt honvisszavételek nagy száma okozza.

18.) ŐSTÖRTÉNETÜNK HÁRMAS TAGOLÓDÁSA

Fentiekből világosan kiütközik őstörténetünk menete, hármasszerkezete:

- A. Ellenséges erők támadása, beszivárgása folytán a haza szabadsága, függetlensége, területi egysége veszélybe kerül.
- B. A kinti magyar erők a veszedelemről, bajról értesülve összefognak, és hatalmas erővel visszatérnek.
- C. Kiverik a megfészkelte ellenséges erőket.
- D. Majd ismét elernyednek.
- E. És bizonyos idő után kezdődik az egész előről.

Más vetületben tán még drámaibb a kép:

- Az ősszkítákat, agatörzseket leverik.
- Megjelennek a palócok, a pannonok.
- A pannonokat leverik.
- Jönnek a jászok és a szármataék.
- A szármataékot leverik.
- Megjelennek a dákok.
- A dákokot leverik.
- Jönnek a hunok, budinok.
- A hunokat is vérbefojtják, leverik.
- Jönnek az avarok, majd nyomukban a griffes-indások.
- Az avarokat leverik.
- Jönnek a magyarok.

Miről árulkodik ez? Mit tanúsít ez a sorozat?

19.) AZ EMBERISÉG LEGNAGYOBB TRAGÉDIÁI

A népekre, országokra tagolódott emberiség legnagyobb tragédiái a hazavesztések, felségterület-csonkítások, országdarabolások. Ezeket a gyakran embermilliók sorsát, egymást követő nemzedékek sorsát kegyetlenül meggyötrő kataklizmákat a másokon való uralkodás, a tébolyos terjeszkedés vagy éppen a világuralom sátáni vágya zúdítja az emberiségre. Mert hiába hirdetik szemforgató, kétszínű erők, hogy *minden hatalom Istentől való*. Mert minden embernek tisztában kell lennie azzal, hogy ez a mondás is a pokolból való, lévén az igazság ennek éppen a fordítottja.

Mert nem a különféle népek és országok létéből fakadnak a történelmet vértengerré változtató háborúk. A népeket, nemzeteket nem mesterséges erő, de maga a természet, a társadalmi együttélés szükségessége alakította ki, ugyanígy a népek létének természetes kereteit, a természeti-történelmi úton - nem területrablás, fegyveres vagy orvhódítás, népirtás, népnymorítás -, révén kialakult ősi országokat. Így hát minden emberi és isteni törvénynek ezek fenntartására kellene irányulnia.

Mert hiába minden jog körüli handabanda, ha a szabad nemzeti közösségben élés jogát az emberiséget megosztó, a népeket egymás ellen fordító tényezők, s az őket szolgáló, sovinizmusba sülyedt erők az erkölcsi törvényeket meggyalázva, mások felségterületének elrablására, s az orvul bekebelezett nemzetek elnyomására, beolvasztására törekcszenek.

Elveszíteni a hazát, az édes szülőföldet! Érhet-e embert, emberi közösséget ennél kegyetlenebb csapás? Elveszteni a hazát, s vele a legelemibb emberi jogokat, szabadságot. Fegyveres behatolók, vagy alattomosan orvul besettenkedő idegenek kezére jutni, általuk nyomorgattatni, fojtogatatni, üldöztetni, öletni! Nemzedékek rabláncra fűzése, kínszenvedése! Hazavesztések borzalma, jogfosztatásba döntött népek átka! Lehet-e emberi közösséget sújtó, gyötrelmesebb csapás?!

Történelme során a magyarság millióinak újra meg újra el kellett szenvednie ezt a már szinte nem is emberi iszonyatot.

20.) MÁSOK NEM VESZTETTÉK EL HAZÁJUKAT?

Katona József, a Bánk bán szerzője hiába mondta nagyfényű szavakkal: „Nincs a Teremtésben vesztes, csak én! / nincs árva más több, csak az én gyermekem!” (Katona, 1819/1983, 300.). A teljes valóság talán mégiscsak az, hogy vesztesé vált az egész teremtés. Mert másokat is ért sok kegyetlen csapás, más népek is elvesztették hazájukat. Miért jajong hát úgy a szkítamagyar, mintha csakugyan nem volna más vesztes, csak ő? Hogy van ez?

Hadd ne idézzük fel itt még tágabban a történelem véres kavalkádjait. Annyi nép vesztette el már a hazáját a szemúriaktól, kánaánitáktól kezdve (pedig ez olyan boldog bőségben élő nép volt, hogy még ma is az elérhetőség eszményképeként áll előttünk) a karthagóiakig, régi görögökig, baszkokig, kurdokig, csecsenekig, hogy aki belegondol, megborzadhat. Ki tagadhatná, hogy így van, sőt, ígybbül így van? Ez pedig még izgalmasabbá teszi a kérdést. Tegyük hozzá azonnal: számos hazát vesztett már a magyar is, annyit, hogy teljes felsorolásukra nem is vállalkozhatunk, köztük Parthiát, Médeát, két Szkítiát, Szármáciát, Maótát (görögös formájában Maotiszt), Levédiát, Etelközt - a többieket most feledjük el.

És itt ne is említsük, hogyan vesztették el őket, csupán a fájdalom szemsarkából figyeljük egy kicsit. Mikor jajdul s jaidult fel egyért is a magyar? Hol erre a leghalványabb nyom, tétova utalás? Miért nem fáj a dús talajú Maóta, hova oly szépséges emlékek fűzik, mint Dúl király lányainak holdvilágtánca, a lányok elkapása, s Magor és Hunor és vitézeiknek velük való egybekelése, boldog násza? S miért nem sajog vissza Nagy-Szkítia, Szármácia, Etelköz kedves földje, s Levédia? Feleljen erre, aki tud! Miért csak a szenvedésnek itteni földje fáj? Miért e sarkított, kizárólagos hűség? Miért e mindenekfölötti ragaszkodás?

Egyetlen szó felelhet erre híve: *Őshaza!* Ez itt az édes, ős-szülőhaza, ahonnan eredünk, ahova a vér kötelékeivel ősemlékek kötnek minket, mindent, mi bennünk él, és sokmindent, amiről magunk sem tudunk, csupán óhajtva sejtünk.

21.) MIÉRT VESZTETTE EL ÚJRA MEG ÚJRA A HAZÁJA FÖLÖTTI URALMAT A MAGYAR?

A magyar hazavesztések történelmi okai, háttérői

- A jólétben, kiegyensúlyozott, szabad társadalmi közösségben részes őshonos lakosság évezredek át a béke, a nyugalom és emberi szabadság ígézetében él.
- Merőben idegen számára - akárcsak a természetben élő állatfajták csaknem teljes egésze számára -, hogy társait elnyomja, és fölöttük uralkodjék: ez alapjában véve a vízőzön utáni hatalmi társadalom terméke.
- Természetesen ismeretlen számára az erőszakos területrablás, a hódítás is: ebből fakad természetes nyíltsága, tisztessége, gyermeki jóhiszeműsége, rendíthetetlen hite az emberi tisztességben és igazságban - mindezzel akaratlanul is jellemeztük a magyart -, s a fentiek folytán ismeretlen számára az élősdí lét, a mások nyakára telepedés és a területrablás, hódítás.
- Aranykori öröksége ez a magyarnak. Az Aranykorból hozta magával.
- Félrevetni ezt az örökséget mindmáig nem tudta. Részint, mert felmérhetetlenül sokáig élt az Aranykorban, de méginkább azért, mert egyhelyben élvén, s némileg a maga természeti környezetébe zártan és azzal összeforrtan, mintegy megrekedt az anakronisztikussá vált aranykori viszonyokban, legtovább őrizvén meg magában a jelenlegivel ellentétes korszak erkölcsi-érzéki-érzelmi tudatát, halálraítéltségének ez a legmélyebb oka: az Aranykor merőben más tulajdonságokat követel. Furcsa módon tehát éppen ősröksége a gyászéneke.
- Mindez nem vonatkozik a magyarságnak kívül tartózkodó, mozgékony katonai egységeire, kik küzdelmes létviszonyaik során az aranykori puhaságot levetkőzve, a kor kegyetlen körülményeihez alkalmazkodva a hadakozás, a vitézi élet kiváló képviselőivé váltak.
- Visszatelepüléseik, honvisszavívásaik során szemléleti-tudati megmentőivé is válhattak volna a magyarságnak. Ez azonban csupán átmenetileg érvényesülhetett, mivel az itthoni légkör lenyűgöző hatására, harcias felfogásuk lassankint elernyedett s ők maguk is visszavedlettek hajdani aranykori mivoltukba.
- Tetézte a bajt, hogy az idő előrehaladtával a nyílt fegyveres betöréseket mindinkább áthatották a titkos ármánykodások s ezek révén a titkos hódítás került az előtérbe, a belső bomlasztás, s a leplezett, titkos idegenuralom.
- A nemzet honvisszavételekben kifejeződő legyűrhetetlen életerejének tényéből ugyanis a kiebrudalt ellenerők levonták a következtetést, hogy nyílt katonai erővel a magyart leigázni, a földről eltörölni nem lehet. Így hát mindinkább a titkos mesterkedések, nemzetközi összeesküvések vették át a faltörő kos szerepét. Nemzetközi bűnbandák titkos összeesküvései bomlasztották szét a hun királyságot, az avarok országát, s rontották meg a tizedik századi magyar nagyhatalmat (Grand-pierre K. 1993/2008). Mert ezekkel a titkos, s a vezetésbe is befurakodó alattomos erőkkel szemben a magyarság valóban tehetetlennek bizonyult. Sokan már-már

úgy vélték: megkondult a halálharang a nemes nemzet fölött.

Halálharang? Éppen fordítva! Egy nemzetközi útvonalak, titkos és nyílt erők ütközőpontjában álló, szüntelenül támadott nemzet semmivel sem bizonyíthatja jobban életrealitását és elpusztíthatatlanságát, mint éppen hazája sorozatosan ismétlődő visszavétele által.

22.) GIGÁSZI PÁRVIADAL A HÓDÍTÓ RÓMÁVAL

A szkítamagyarság honvédő, területvédő küzdelme, miként láttuk, a vízözön után kezdődött, majd a békesség és nyugalom hosszantartó viszonylagos szünetét követően, mintegy öt-hatezer éve, újult erővel indultak meg a hazánk elleni támadások, s azokat követően a szkítamagyar népek évezredek át tartó nagy visszaáramlásai és gigantikus honvédő harcai.

Természetesen lehetetlen e szűk helyen századokon, évezredek át zajló világesemények tüzetes taglalásába bocsátkoznunk, de szükségtelen is, tárgyunktól félrevinnie. Be kell érniük a hazánkkal kapcsolatos legfőbb események, tények érintőleges felsorolásával.

Róma, az időszámításunk előtti V. században az itáliai félszigeten létrejött új államalakulat, kiváló katonai szervezete, hadművészete révén nemsokára világhatalommá nőtt. Nyíltan megvallott hódítási célja a világhatalom megszerzése volt.

Szédületes terjeszkedése megállíthatatlannak, magas tökélyre vitt katonai gépezete legyőzhetetlennek látszott. Az itáliai félsziget után bekebelezte Nyugat-Európát, a frank területeket, a germánokat, az Ibériai félszigetet, a Brit szigeteket, délen Görögországot, Macedóniát, maga alá gyűrte Észak-Afrikát, Karthagót, Egyiptomot, keleten a Pártus birodalmat, Föníciát, Izraelt, beltengerévé tette a Földközi tengert. Közép-Európában azonban a megállíthatatlannak tűnő terjeszkedés elakadt. Aki megtekinti Róma ókori térképét, legnagyobb kiterjedése időszakában, az megfigyelheti, hogy az óriási világbirodalom éppen itt, hazánk területén valósággal behorpad, betüremlik. Mert itt, az ókori Szkíta Birodalom területén megtört Róma minden hatalma, világhatalmi terve zátonyra futott.

Roppant erőfeszítések és áldozatok árán ugyan Rómának sikerült elhatolnia a Duna vonaláig, sőt később a Traianus császár építette hídon - hihetetlen áldozatok árán - még Erdélybe is sikerült betörnie, de a győzelem csak rövid időre szólt, hazánk népei fékezhetetlennek bizonyultak, s szüntelenül lázongva, lebírhatatlan erővel szálltak szembe a római uralommal, keletről pedig újabb meg újabb népek érkeztek a hazaiak segítségére. Végül a császároknak be kellett látniuk, helyzetük tarthatatlan, és légióik másfél évszázados itt-tartózkodása után, 271-ben kénytelenek kiűriteni Dákiát, később Pannóniát.

A gigászi küzdelemben évszázadokon át mintegy egymást váltva, új meg új népek érkeznek keletről, és állnak a római katonai gőzhenger által már a kiirtásig elpusztított, kivérezett szkíta népek helyébe. A pannonok után a szármata, a dákok, a kelták (kiknek neve kel(eti) ta(tájú) népet jelent) állnak a küzdelem élére. Velük tartanak a sz(e)kordikusok, a markomanok és egyéb szkíta népek. Homályba, szellemi zűrzavarba kevert hősi honvédő küzdelmük méltó volna rá, hogy az önfeláldozó hazaszeretet csodálatraméltó emberi eposzaként tartsák számon a világ népei. A római megszállók által

véghezvitt irtásuk, pusztításuk („pacifikálásuk”, azaz „megbékéltetésük”) olyan méreteket öltött, hogy, mint egységes népek valósággal megszűntek létezni. Így enyésztek el a pannonok, a szármatak, az Ázsiának nevet adó jászok, a dákok (hogy csak a legjelentősebbeket említsük), és az ókori szkíta népek egész sora, akik valósággal létüket, népi megmaradásukat áldozták fel szkíta őshazánk szabadságának védelmében.

A rómaiak azonban győztek, a területrabló, népleigázó világhódítók győztek, a gigászi küzdelemben - irtózatossá váló vérontások és véraldozatok árán - ők kerekedtek felül - de csak átmenetileg! Mert ilyen előzmények, tények után s ilyen körülmények között nem volt és nem lehetett nyugalom. A szármatak és a szkíta dákok négy évszázadnyi küzdelem utáni kivérzését követően - minden bizonnyal a hazaiak hívására, s a rómaiak teremtette túrhetetlen rabszolgaállapotok eltörlésére - új roppant hatalmú szkíta népek jelentek meg hazánk keleti határán, szabadító viharként elsöpörve a római hatalmat, amely kiirtott népek hekatombáira nem tekintve - nem hagyott érdemleges nyomot.

„Minő küzdelmeket és önvédelmi harcokat folytathatott a scytha nép, s annak az erdélyi Kárpátok között a mai Székelyföldön lakott része a hódító római légiókkal szemben: részletes történeti feljegyzések emlékeztetnek nem tartották; abból a körülményből azonban, hogy a Pannoniát és Daciát meghódított római nép nyoma a mai Székelyföldön, s főleg a történeti fekvésénél fogva könnyebben megvédhető Csikban, az archaeológiai vizsgálódások eddigi eredményei szerint alig-alig fedezhető fel, míg ellenben barbár és népvándorlási emlékekben a föld gazdagnak mondható: bátran következtethetünk arra, hogy a scytha-székelyek ős foglalták földjük birtokát, sőt szabadságukat is, pillanatra sem veszítették el. (...) állításomat támogatja az a körülmény, hogy a scythákkal rokon húnoknak nyugat felé előrenyomulásával megindult nagy nép-vándorlás mozgalmi között is, Scythia népei lakóhelyükön megmaradtak; legalább Kr.u. V-ik században, a régi Scythiában, név szerint a mai Erdélyben a Maros és az Olt folyók vidékén s attól keletre be egészen a fekete tengerig: részint Attila, a nagy hún királylyal szövetséges, részint annak meghódított scytha népekkel találkozunk; a mi következtetést enged arra, hogy a scytha nép, mint régóta állandóan megletelepült s fejlettebb állami szervezetben élő és a műveltség magas fokára emelkedett nemzet tartotta fenn magát Európa keletén a római hódítás korában is.” (Nagy 1879, 42.).

A római kultúra és civilizáció pannóniai emlékei „szolgalelkűségbe szédült magasztalóinak” egyszer már szembe kellene nézniük a valósággal (ha képesek volnánk rá), azzal a ténnyel, hogy amit Róma ránk hagyott, az semmi egyéb, mint a hódítás esz

köztára, a területrablás kelléktömege és barbár emlékművei: hódítást szolgáló utak, otromba várak, erődítmények és - művészileg, legalábbis a korabeli szkíta-hun hasonló termékekhez képest, kezdetlegesen silány művészeti és használati tárgyak. Vessék mindent - az agyonajnározott „római örökséget” - össze a szkíta népek ránk hagyott tárgyi emlékeivel, így pl. a szkíta aranyművészet csodálatos remekeivel, hogy ráeszméljenek a fölfelé ívelésnek vélt hanyatlásra, mélységbezuhanásra.

23.) A KÖZBEEKELŐDŐ GERMÁN TRAGÉDIA

A szkíta-római viaskodás fokozódó kiéleződésének időszakában, idősámításunk negyedik századának közepe táján fönt északról, a skandináviai népgyárból új, ismeretlen néptömeg zúdult rá a kelet-európai *Szármata-síkság* népeire: a germánság.

Mi váltotta ki a germánság megmozdulását, nem tudni: a túlnépesedés mellett ezer okot lehet felhozni rá. A történelem általunk kimutatott háttértényezőinek ismeretében (Grandpierre K. 1993/2008) számolnunk kell azonban annak lehetőségével, hogy a történelem nem más, mint összeesküvések története. A germánság megindulásába római buzdítások is belejátszhattak, hiszen kétség se férhet hozzá, hogy a római diplomácia mindenkor számolt a keletről fenyegető szkíta-hun veszedelemmel, s a germánságnak a keleti szkíta népekre való rászabadítását a mesteri politikai sakkhúzások között is előkelő helyezés illethetné.

A szkítamagyarságtól tízegy-néhány évszázada levált germánsággal azonban a hunok szövetséget kötöttek. Behívták őket az ősidők óta szent magyar földre, Maótzsba, ahova békésen költöztek be a gótok, s két évszázadon át békében éltek együtt rokonaikkal, a szkítamagyarsággal (Grandpierre K. - Grandpierre A. 2006, 150-152.). A gótok azonban betörték a magyarság őshazájába, Erdélybe. Természetesen a szkíták nem hagyhatták ezt annyiban. Hun vezetéssel, szép csöndben megindult az erőgyűjtés, szervezkedés, majd váratlanul, mint égből a villám, félelmetes lovashadaikkal rátörték a rómaiaktól felbujtott és elbizakodottá vált germánságra, akik számára nem maradt más, mint a fejevesztett menekülés. De merre? Tűz hátul, tűz elől. Mögöttük a hun hadsereg, előttük a limes, a római határ. Nincs más mit tenni! Előre, tovább nyugat felé! Áttörni a római határon, ami háborút jelentett (volna) Rómával.

A rómaiakhoz érve nem történt semmi baj, hiszen a rómaiak tervelték ki a gótok és hunok szembekerülését, és számítottak a gótok jövetelére. Így hiúsították meg a hunok germán-magyar szövetségének folytatódását. Rómaiak, germánok nemsokára egymás szövetségeseiként együtt veszik fel a harcot a hunok ellenében.

24.) BESZÉLJENEK A NÉPEK TETTEI!

A 375 táján sorra kerülő hun honvisszavétel, illetve a nagy hun-római-germán összecsapás legendás eseményeinek ismertetésére ezúttal - legnagyobb sajnálatunkra - nincs lehetőség, arra a későbbiekben kerítünk sort.

Itt, ígéretünk szerint, az említett (és említésre sem került) népek szkíta voltak bizonyítására kell kitérnünk. Kik voltak, milyen népágazathoz, csoporthoz, etnikumhoz tartoztak? Megállapítható ez? A jelenlegi felfogás hovatarozásuk tudományos meghatározására nem lát lehetőséget.

Világos, hogy ez a helyzet zavarosban halászóknak, a történelemhamisítóknak kedvez, s odavezet, hogy a népeket úgy adják-veszik, mint csirkepiacon a csirkéket. A markomanokat, alánokat például, ki tudja miért, a germán népek közé sorolták, s szármatakat jobb híján iráni népként tüntetik fel. A dákok esete pedig kész botránykő: a balkáni Haemus hegységből a XIII. századot követően Magyarországra felszivárgott valach-ruminok történelemhamisítói szemelték ki elődüknek ezt a népet jogtalan terület-elbitorlásaik történelmi igazolásának reményében.

Ki ne tudná, a homály, a tisztázatlanság köde mindig a szemfényvesztőknek kedvez. Fölöttébb üdvös és időszerű volna hát némileg itt is rendet teremteni. A vizsgálandó népek magatartásának, évezredekén át nyomon követhető cselekvéseinek a leghatározottabb formában kitűnő egyöntetűsége, megítélésünk szerint szilárd alapokat nyújt kilétük, hovatartozásuk eldöntéséhez.

Biztos fogódzókat kínálnak az alábbiak:

- Hol tartózkodtak, hol éltek korábban?
- Miért hagyták oda addigi életterüket, önként, vagy kényszer hatására?
- Hova tartottak, mi volt útrakelésük célja?
- Miért a Kárpát-medencébe tartottak valamennyien?
- Miért volt ez útjuk végcélja? Miért nem telepedtek le például még keletebbre, vagy miért nem mentek tovább? Miért nem kanyarodtak valamerre másfelé?
- Miféle események történtek a Kárpát-medencében elindulásuk előtt?
- Mit cselekedtek megérkezésüket követően?

Úgy véljük, ezeknek a kérdéseknek megválaszolása (amennyiben erre csakugyan lehetőség van) meghökkentően sokatmondó, és biztos választ adhat ezeknek a népeknek a kilétére.

Soroljunk fel hát a bizonyító tényeket:

1. Valamennyi idetartozó nép a Ma-ó-ta (Maotisz) - Kárpát-medence útvonalon át érkeztek hazánk területére.
2. Valamennyien ide, a Kárpát-medencébe igyekeztek, és valamennyien végérvényesen itt telepedtek le, egyikük sem tett még csak kísérletet sem, hogy a Kárpát-medencén kívül bárhova is elmenjen. Következésképp valamennyinek a Kárpát-medence volt határozott és végleges úti célja.
3. Betelepedésük előtt bizonyíthatóan tragikus eseményekre került sor a Kárpát-medencében: az itt élő szkítaságot valamilyen baj, veszedelem, külső támadás érte.
4. A keletről jövő népek útra kelése, betelepülése kétségkívül ezzel állt összefüggésben.
5. Bizonyítja ezt, hogy betelepülésük után a legnagyobb odaadással és elszántsággal részt vesznek a hazai nép felszabadításáért folyó küzdelemben, és annak jobbára vezetőivé válnak.
6. E küzdelmek során nem egy esetben végzetes vereszeségeket szenvednek.
7. Amennyiben erejükből futja, sorozatos merész kirohanásokat intéznek hatalmas támadóik ellen.

Mindeme történeti tényt sorozattal egybefüggően, néphagyományaink, ősi történelmi jellegű népmondáink - a Csodaszarvas-monda, a Hadak Útjának mondája, az Emese-Álmos mondakör és a Fehérló-monda, középkori krónikáinkkal egyetemben - egyöntetűen a fenti tényeket igazolják.

Mind közül talán a legmegdönthetetlenebb történelmi tény, hogy ezeknek a népeknek betelepülésére mindig akkor kerül sor, mikor a hazai nép bajba került és segítségre volt szüksége. Úgy véljük, a felsoroltaknál nyomósabb ténybizonyíték ezeknek a népeknek etnikai-nemzeti összetartozására, szkíta-hun-magyar voltára már nem is lehet. Haladó szerzőink közül, az újabbakat nem is említve, számosan megállapították a hazánkba visszatérő népek egységét és szkíta voltát. „A Szarmaták és Szkitákkal rokon törzsek voltak, s e néven harcolnak a hazánk földjét is érdekkörébe vonó nagy római világbiro-

dalommal. A rómaiak ezidőtájt előbb Dunántúlra (Pannónia) és később Erdélyre (Dácia) terjesztették ki uralmukat, míg hazánk többi része továbbra is a régi szabad népek lakhelye maradt. A teljes szabadságban itt élő Szarmatákat (...) Szittyának is nevezték. De nem is ok nélkül, mert a Szittyá nyelvtől a Szarmata csak kiejtésben különbözött (...).” (Litkey 1935, 20-21.). „A Fekete-tengertől és a Kaspi-tótól éjszakra eső ősi hazából (?) időről időre segítségül érkező csapatokról is hallgat azon kor története (...).” (Vámbéry 1895, 70.).

25.) A SZÁZÉVES KÖZTES IDŐSZAKOK TITKA

Befejezésül - a szkíta népek egységére, testvériségére vonatkozó további bizonyítékainkat mellőzve - őstörténetünk alighanem legizgalmasabb és jövőnkkel kapcsolatban talán legnagyobb jelentőségű tikára térünk ki, a *száz éves időszakok még senki által meg nem közelített és nem érintett, mindmáig felfedezetlen rejtélyére*. Ezek a százéves, azaz pontosabban egy évszázadra kiterjedő időszakok a történelem mindenki szeme elől rejtett mélyáramainak alakulásain alapulnak. Miként „örölnek Isten malmai”? Erre a kérdésre kell felelnünk: *miként működnek a történelem emberi akarattól független történelemformáló erői?*

A szkíta hatalom szétverése helyében az idegenuralom létesítése, valamint a szkíta hatalom újrafeltámasztása közötti száz éves időközt az alábbi tényezők teszik elkerülhetetlenül szükségessé:

1. A fennálló Szkíta Birodalom szétzúzása után keletkező hatalmi vákuumot kihasználó idegen hódítók hatalmi szervezeteinek kiépítése.
2. Az idegen iga alá vetett őslakos népek érintkezést keresnek és találnak a Kárpát-medencén kívüli magyar népekkel, és felkéri őket, nyújtsanak segítséget a rájuk telepedett idegen iga lerázásához.
3. A szkíta népek felkészülése a feladat végrehajtására.
 - a. Szellemi felkészülés, önképzés, a végrehajtandó feladatok módjainak tisztázása, kidolgozása.
 - b. Fizikai, katonai felkészülés.
 - c. A szükséges hadsereg egybetoborzása, kiképzése, felfegyverzése.
4. A honvisszavétel nagy művének megkezdése és végrehajtása.

Mindezen feladatok végrehajtásához elkerülhetetlenül szükséges idő határozza meg a hazavesztés és hazavisszaszerzés közti százéves időszakokat. E négy szakasz sikeres előkészítése és megvalósítása teszi elkerülhetetlen szükségessé az évszázados időtartamú köztes időt, miként ezt az alábbi adatsorok tanúsítják.

26.) A TÖRTÉNELMI MOZGÁS ELEMİ HATÓERŐINEK MŰKÖDÉSÉT FIGYELHETJÜK MEG A SZKÍTA NÉPEK VISSZATÉRÉSEIT TÁRGYALÓ ELŐBBI SZAKASZBAN.

Amit külön nem említettünk, de ami a felhozottakból óhatatlanul következik, következett, s amit a történelem ismert tényei is tanúsítanak: ezeknek a honvisszavétel érdekében bekövetkező visszatéréseknek az eredményeiként újabb meg újabb Szkíta

Birodalmak jöttek létre. Ezek a Kárpát-medencei őshazában, Nimród fia Hunornak a vízözön időtáji visszatérte után helyreálló ősi Magyarország (a Tárih-i-Üngürüs kifejezésével: az üngürüsök országa), majd - adathiányos időkét átugorva - a Pannon, majd a Szármata-Jász (Jazig), majd a Dák Birodalom, később pedig a Hun, utána pedig az Avar Birodalom, ennek széthullása után pedig Magyarország.

Akárhogyan számoljuk is (az óriási adathiányos korszakok szkíta országait természetesen nem számítva), hét Kárpát-medencei szkíta-ország követi egymást, hétszer egymás után helyreálló szkíta hatalommal kell számolnunk.

A történelem adott jelt ebben, az egyébként észrevehetően ritkán megnyilatkozó történelmi alapfolyamatok adtak bizonyosságot, hétszeres jelet az emberiségnek, mondhatnánk isteni jelet (amire az emberiség szégyenére és kárára senki sem figyelt fel) arról, hogy itt, a Kárpát-medencei Szkítia kérdésében a történelemnek olyan akarata nyilatkozik meg, amelyet nem szabad és nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Lássuk most adatszerűen, tényszerűen azt, amit az eseménygörgetegek évszámai mutatnak a két legutóbbi évezred adatainak egybefoglalásaként:

- Területrabló világhatalmak megdöntik az ősi Szkítaországot.
- Helyébe lép Hunnia.
- Nemzetközi erők végeznek Hunniával.
- Helyébe lép az Avar Birodalom.
- Nemzetközi erők végeznek az avarok országával.
- Helyébe lép a Magyar Birodalom.
- A történelem félreérthetetlen jelet ad az akaratát figyelmen kívül hagyó emberiségnek, hogy olyasmit követ el, amit a történelem őstörvényei szerint nem szabadna megtennie.

De térjünk rá három legutóbbi köztes időszak adatainak ismertetésére. Természetesen itt is, ezúttal is csak az adatolható tényekre építhetünk.

ELSŐ (ADATOLHATÓ) KÖZTES IDŐSZAK: 271-ben Aurelianus császár kivonja a római légiókat Dákországból. Helyükbe gótok, germán törzsek települnek be a Kárpát-medencébe. Csaknem pontosan száz évvel ezután, 375-ben, összeomlik és megsemmisül a Kárpát-medencei római germán uralom: a hunok összetörik és kiverik a római-germán hadakat hazánk területéről.

MÁSODIK KÖZTES IDŐSZAK: A Hun Birodalmat a nemzetközi, külső és belső titkos erőkre épülő összeesküvés a 454-es évben megdönti. Az Atilla-fiúk utóvédharcai 466-ig tartanak. Csaknem kereken egy évszázad múltán (pontosan 98 évre rá) 564-ben a Kárpátok közén létesített bábországok (gepida, keleti gót, longobard bábkirályságok) helyére lép az Avar Birodalom.

HARMADIK KÖZTES IDŐSZAK: Nemzetközi összeesküvés 796-ban szétzúzza az Avar Birodalmat. Pontosán száz év múltán, 896-ban Árpád hadai szétverik a hazánk területén létesült vazallus helytartók bábfejedelemségeit, és újból létrejön a Kárpát-medencei szkíta hatalom, a történelmi Magyarország.

NEGYEDIK KÖZTES IDŐSZAK: Nemzetközi szabadkőműves-pánszláv összeesküvés 1920-ban szétdarabolja a történelmi Magyarországot. 1996-ot írunk. A nagy világösszeesküvés látható központi hatalmi államszervezete, az új rabszolgaállam, a Szovjetunió felbomlott. Felbomlott már kettő, a három mesterségesen összetákoltszörnyeteg-műállamból is. Európa a felbomlás állapotába jutott. A történelem törvényeinek ezúttal is érvényesülnie kell.

IRODALOMJEGYZÉK

- Ady Endre 2004. Ady Endre összes költeményei. Budapest.
- Ammianus Marcellinus i.sz. 397/1916. Reánk maradt történeti könyvei I. Budapest.
- Anonymus 1200 k./1975. Gesta Hungarorum. Ford.: Pais Dezső. Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Berzsenyi Dániel 1999. Berzsenyi Dániel művei. Budapest.
- Bél Mátyás 1718/1984. Tanulmányok a régi hun-székita irodalomról, I. Hungariából Magyarországra felé. Budapest.
- Biblia. 1979. Ford.: Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának Ószövetségi és Újszövetségi Bibliafordító Szakbizottsága. Budapest.
- Grandpierre Atilla 2009a, b, c. Hogyan tudjuk a magyar népet a régészet segítségével visszafelé követni fél millió évre? 1-2-3. rész, KAPU 2009.02, 03, 04.
- Grandpierre Atilla 2011a, b, c, d. A Kárpát-medence a világ tudásközpontja. 1-2-3-4. rész, KAPU 2011.02, 04, 08, 10.
- Grandpierre K. Endre 1979. A csodaszarvas-monda új változatai egy latinból törökre fordított magyar ősgesztában. Kortárs XXIII. Évfolyam, 1979. december, 12. szám.
- Grandpierre K. Endre 1990. Aranykincsek hulltak a Hargitára. A magyarok eredete a Tárih-i-Üngürüsz tükrében. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1993/2008. A magyarok Istenének elrablása, avagy a magyar faj nagy elárultatása. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1998. Anonymus titkai nyomában. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 2005. Óshonos-e a magyar a Kárpát-medencében?
- Grandpierre K. Endre - Grandpierre Atilla 2006. Atilla és a hunok. A székita-hun-magyar folytonosság. Budapest.
- Hérodotosz i.e. 440/1989. A görög-perzsa háború. Ford.: Muraközy Gyula. Budapest.
- Horvát István 1825. Rajzolatok a magyar nemzet legrégebbi történeteiből. Pesten.
- Iordanes i.sz. 550/2005. Getica - A gótok eredete és tettei. Közreadja Kiss Magdolna. Budapest.
- Jakab Elek - Dr. Szádeczky Lajos 1901. Udvarhely vármegye története. Budapest.
- Katona József 1819/1983. Bánk bán. Budapest.
- Kézai Simon 1283 k./1984. A magyarok viselt dolgai. A magyar középkor irodalma. Budapest.
- Litkey György 1935. Hazánk őslakói. Miskolc.
- Montesquieu 1734/1975. A rómaiak nagysága és hanyatlása. Ford.: Szávai János. Budapest.
- Moravcsik Gyula 1984. Az Árpád-kori magyar történet bizánci forrásai. Budapest.
- Nagy János, Dr. 1879. A székelyek scythia-hun eredetűsége s az ellenvélemények. Kolozsvár.
- Padányi Viktor 1989. Dentu-Magyararia. Veszprém.
- Shakespeare 1592 k./1985. III. Richárd. Ford.: Vas István. Debrecen.
- Shakespeare 1599/1999. Öt dráma (I. Julius Caesar). Ford.: Arany János. Budapest.
- Strabón i.e. 7/1977. Geographika. Budapest.
- Terdzsüman, Mahmúd 906/1988. A Magyarok Története. Tárih-i Üngürüsz. Ford.: Blaskovics József. Budapest.
- Vámbéry Ármin 1895. A magyarság keletkezése és gyarapodása. Budapest.

Xenophon cca. i.e. 371. után/1897. Memorabilia. (Transl.: Dakyns)
Zichy Jenő gróf 1897. A magyar faj vándorlása. Budapest.